

Nieuwsbrief - GZR Updates 2025-14

Nummer 14, 2025

Redactie: Mr. P.J.V. Bertrams, mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1138](#) 11-07-2025

Wvggz. Weigering bijstand advocaat ter zitting. Voorwaarden voor aannemen van afstand van recht op rechtsbijstand. Motiveringseisen van onderzoek naar wens om bijstand van een andere advocaat of ondubbelzinnige afstand van het recht op rechtsbijstand.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1004](#) 27-06-2025

Klachtzaak Wvggz. Betrokkene is ontslagen uit woonvoorziening waar deze vrijwillig verbleef. Artikel 10:3 jo. 8:7 ziet alleen op verplichte zorg, niet op vrijwillige zorg. Verwerping cassatieberoep.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:972](#) 20-06-2025

Wvggz. Zorgmachtiging. Uit de beschikking of de gedingstukken blijkt niet dat de rechtbank heeft onderzocht of betrokkene behoorlijk was opgeroepen voor de mondelinge behandeling of op andere wijze bekend was met de plaats en het tijdstip ervan. Vernietiging.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:973](#) 20-06-2025

Wvggz. Zorgmachtiging. Uit de beschikking of de gedingstukken blijkt niet dat de rechtbank heeft onderzocht of betrokkene behoorlijk was opgeroepen voor de mondelinge behandeling of op andere wijze bekend was met de plaats en het tijdstip ervan. Vernietiging.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:818](#) 23-05-2025

Wvggz. Advocaat niet beschikbaar tijdens zitting. Geen ondubbelzinnige afstand van recht op rechtsbijstand. Vernietiging.

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2088](#) 10-07-2025

Verlenging machtiging uithuisplaatsing baby vanwege 22 botbreuken.

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:1349](#) 15-05-2025

Schadevergoeding Wvggz. Rechtbank heeft schadevergoeding toegekend bij het oordeel over de klacht. Daartegen staat alleen cassatie open. Geen zelfstandig verzoek tot schadevergoeding. Niet-ontvankelijk in hoger beroep.

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:5412](#) 11-08-2025

Klachtzaak Wvggz. Beslissingen tot opname en depotmedicatie voldoen aan de Wvggz. Vertegenwoordiger was hiermee bekend en akkoord. Ongegrond.

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:6130](#) 29-07-2025

Wvggz. Schadevergoeding. Zorgverantwoordelijke heeft te laat verzocht om wijziging van de zorgmachtiging voor opname in de accommodatie. Schadevergoeding van € 10 per dag.

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:6034](#) 25-06-2025

Voorzieningenrechter onderschrijft beslissing ziekenhuis om beademing ernstig ziek 3-jarig meisje te staken.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:4232](#) 20-06-2025

Klachtzaak Wvggz. Verzoek tot verkrijging van beslissing over de klacht bevat geen gronden. Niet-ontvankelijkheid.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:4381](#) 16-06-2025

Klachtzaak Wvggz. Zonder geldige titel ingesloten in de separeercel en 's nachts op kamer. Gegrondheid van de klacht niet in geschil. Schadevergoeding.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:4301](#) 12-06-2025

Wvggz. Zorgmachtiging. Rechtbank oordeelt dat horen op locatie geen op te eisen recht is; telefonisch horen volstaat.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:3866](#) 10-06-2025

Klachtzaak Wvggz. Huisregel met rookverbod tijdens het wandelen onder begeleiding (wobben) is niet in strijd met de Wvggz. Het wandelen onder begeleiding is een kortstondige onderbreking van het verblijf in de accommodatie en de behandeling wordt kortdurend verplaatst naar buiten de accommodatie. Rookverbod voldoet aan eisen van noodzakelijkheid, proportionaliteit en subsidiariteit. Beroep van de zorgaanbieder gegrond.

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:5943](#) 12-05-2025

Wvggz. Afwijzing verzoek beëindiging verplichte zorg. Verplichte zorg is afgelopen jaar niet toegepast.

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:2376](#) 23-04-2025

Klachtzaak Wvvgz. Klacht over verplichte toediening van medicatie gegrond. Medicatie voldoet niet meer aan proportionaliteit door bijwerkingen.

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:4140](#) 17-04-2025

Klachtzaak Wvvgz. Huisregels over gebruik van mobiele telefoon en de frequentie van hygiënische controle van de kamer voldoen aan de eisen van de Wvvgz. Ongegrond.

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2025:2998](#) 02-07-2025

Beroep student tegen definitieve uitschrijving master geneeskunde door universiteit ongegrond verklaard.

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2024:2824](#) 10-07-2024

Beroep student tegen definitieve uitschrijving master orthopedagogiek door universiteit ongegrond verklaard.

Tuchtcolleges

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam, ECLI:NL:TGZRAMS:2025:209](#) 22-08-2025

Klacht tegen arts over deskundigenonderzoek en rapportage in letselschadezaak kennelijk ongegrond.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:TGZRSHE:2025:90](#) 12-08-2025

Klacht tegen huisarts wegens tekortschietend onderzoek en dossiervoering gegrond. Berisping.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam, ECLI:NL:TGZRAMS:2025:183](#) 22-07-2025

Diverse klachten tegen arts in opleiding ongegrond. Ervaring en positie van de arts in het behandelteam worden door RTG meegewogen in oordeel.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle, ECLI:NL:TGZRZWO:2025:84](#) 22-07-2025

Voorzittersbeslissing. Klacht tegen bestuurder ziekenhuis. Bestuurder is niet verantwoordelijk voor verweten handelen. Niet-ontvankelijk.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle, ECLI:NL:TGZRZWO:2025:86](#) 22-07-2025

Voorzittersbeslissing. Klacht tegen aios over het niet (laten) doen van een melding kennelijk ongegrond. Aios niet betrokken bij behandeling.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle, ECLI:NL:TGZRZWO:2025:83](#) 22-07-2025

Psychiater krijgt berisping wegens onzorgvuldige rijbewijskeuring en gebrek aan zelfinzicht.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam,](#)

[ECLI:NL:TGZRAMS:2025:181](#) 21-07-2025

Geen misbruik van recht, wel klacht van onvoldoende gewicht.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam,](#)

[ECLI:NL:TGZRAMS:2025:178](#) 18-07-2025

Goed bedoeld, maar onzorgvuldig.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch,](#)

[ECLI:NL:TGZRSHE:2025:82](#) 16-07-2025

Functie-uitoefening orthopedagoog-generalist.

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2025:117](#) 16-07-2025

Off-label gebruik medicatie, zorgvuldige afweging en dossiervoering noodzakelijk.

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2025:120](#) 16-07-2025

Ontvankelijkheid in beroep en tweede tuchtnorm.

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2025:116](#) 16-07-2025

Bedrijfsarts krijgt berisping wegens het stellen van een diagnose zonder het doen van onderzoek en het niet laten plaatsvinden van een vervolgesprek.

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2025:121](#) 16-07-2025

Berisping voor fysiotherapeut wegens ontbreken van informed consent. Ook als sprake is van opvolgende behandeling moet patiënt geïnformeerd worden.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch,](#)

[ECLI:NL:TGZRSHE:2025:81](#) 16-07-2025

Misbruik van tuchtrecht. Klager gebruikte de tuchtprocedure om contactverbod te omzeilen en GZ-psycholoog te blijven bedreigen. Niet-ontvankelijk.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch,](#)

[ECLI:NL:TGZRSHE:2025:80](#) 16-07-2025

Klacht Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd tegen verpleegkundige wegens grensoverschrijdend gedrag en schending beroepsgeheim. Schorsing twaalf maanden met voorwaarden.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam,](#)

[ECLI:NL:TGZRAMS:2025:177](#) 15-07-2025

Misbruik van recht.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle,](#)

[ECLI:NL:TGZRZWO:2025:82](#) 11-07-2025

Dagrapportages justitiële inrichting maken geen deel uit van medisch dossier.

Uitspraken zonder ECLI

Geschillencommissie ziekenhuizen 11-03-2025

Klacht kan niet worden beoordeeld omdat dossier is vernietigd.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg 27-06-2025

Klacht over communicatie met zorgaanbieder en facturatie geleverde zorg ongegrond.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg 19-06-2025

Klacht over verkeerd voorgeschreven medicatie en bejegening door zorgaanbieder ongegrond.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg 19-06-2025

Schending beroepsgeheim door zorgaanbieder; geen schadevergoeding, want schade onvoldoende onderbouwd.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg 11-06-2025

Geschil ontvankelijk omdat onvolledige interne behandeling klacht door zorgaanbieder klaagster niet kan worden verweten.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg 19-06-2025

Klacht over internetkosten ten gevolge van niet beschikbare en/of niet goed werkende wifi in GGZ-instelling ongegrond.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschillencommissie Gehandicaptenzorg 23-05-2025

Zorgaanbieder schiet tekort bij controle melding samenwonen in verband met WIA-uitkering, maar hoeft geen schadevergoeding te betalen.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Klacht kan niet worden beoordeeld omdat dossier is vernietigd.

Een patiënt stelt dat zijn behandeling onzorgvuldig was. Het ziekenhuis kan zich niet deugdelijk tegen de klacht verweren omdat het dossier op verzoek van patiënt is vernietigd. De commissie verklaart patiënt in zijn klacht niet-ontvankelijk.

Feiten

Een patiënt is ontevreden over zijn cardiologische behandeling omdat onvoldoende onderzoek werd gedaan en een vermoedelijke diagnose onvoldoende werd geconcretiseerd naar een definitieve diagnose. Omdat een second opinion een andere diagnose opleverde, is de behandeling volgens patiënt niet zorgvuldig geweest.

Het ziekenhuis voert aan in maart 2024 een aanvraag te hebben ontvangen voor volledige vernietiging van het cardiologische dossier inzake het cardiologische behandeltraject in 2023 conform artikel 7:455 WGBO. Na zorgvuldige beoordeling van dit verzoek, is dat gehonoreerd. Het ziekenhuis geeft dan ook aan de klacht niet inhoudelijk te kunnen beoordelen en zich daartegen ook niet te kunnen verweren omdat het dossier op verzoek van patiënt is vernietigd.

Oordeel

De commissie overweegt dat de voorzitter op grond van artikel 2 lid 3 van het Reglement van de Geschillencommissie Ziekenhuizen bevoegd is zaken te behandelen als beslist moet worden over de bevoegdheid van de commissie, ontvankelijkheid, verrekening van een depotbedrag of indien de klacht kennelijk ongegrond is. Vanwege het door het ziekenhuis gedane beroep op niet-ontvankelijkheid zal de zaak zonder zitting op basis van de stukken worden beoordeeld.

Overwogen wordt dat het medisch dossier niet alleen essentieel is voor goede zorg, maar ook voor het verantwoorden van medisch handelen in klachtprocedures. Door het dossier te laten vernietigen, heeft patiënt zelf de mogelijkheid tot hoor en wederhoor gefrustreerd en is het

ziekenhuis in de onmogelijkheid gebracht de juistheid van de klacht te toetsen. Het vereiste van hoor en wederhoor van partijen, noodzakelijk voor een zorgvuldige inhoudelijke beoordeling door en beslissing van de commissie, kan niet plaatsvinden. Nu de onmogelijkheid om de klacht inhoudelijk te beoordelen en te beslissen het gevolg is van de door patiënt verzochte vernietiging van het benodigde cardiologisch medisch dossier, dient dit voor zijn rekening en risico te komen. Klager wordt in zijn klacht dan ook niet-ontvankelijk verklaard. Wel blijft het ziekenhuis verantwoordelijk voor de behandelingskosten van de commissie.

mr. L. Beij

Instantie: Geschillencommissie ziekenhuizen

Datum uitspraak: 11-03-2025

Zaaknummer: 576259/739146

RECHTSPRAAK

Voorzieningenrechter onderschrijft beslissing ziekenhuis om beademing ernstig ziek 3-jarig meisje te staken.

Kort geding. Een 3-jarig meisje is ernstig ziek en wordt beademd. Na uitgebreide beraadslaging komt het ziekenhuis tot de conclusie dat verdere behandeling medisch zinloos is. De ouders verzetten zich tegen het staken van de beademing. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft het ziekenhuis bij afweging van alle in aanmerking komende belangen in redelijkheid kunnen komen tot zijn beslissing de medische behandeling te beëindigen en de beademing te staken. Het ziekenhuis heeft zorgvuldig gehandeld en de behandelend artsen hebben naar eer en geweten de beslissing genomen en móeten nemen. Daarbij hebben zij moeten erkennen dat de grens van hetgeen medisch mogelijk en geoorloofd is, is bereikt.

Feiten

Na een eerdere ziekenhuis- en revalidatieopname in 2023 wordt in februari 2025 een 3-jarig meisje opgenomen in het Academisch Ziekenhuis Maastricht (AZM). Zij heeft op dat moment progressieve klachten van spierzwakte. Haar spreek-, slik-, kauw-, ademhalings-, bloeddruk-, spijsverterings-, hartslag- en lichaamstemperatuurfuncties verslechteren en na een week wordt zij overgeplaatst naar de pediatrie intensive care unit en zij wordt vanaf dat moment beademd. Na overleg met het Erasmus Medisch Centrum (EMC) zet AZM genetische diagnostiek in en blijkt sprake van een afwijking in het RCC1-gen. Blijkens een wetenschappelijk artikel over een patiëntengroep met die genafwijking kent de aandoening een, kort gezegd, zeer slecht beloop. Na een intern multidisciplinair overleg bespreekt AZM met de ouders dat het behandelen van het meisje medisch zinloos is als haar toestand niet verbetert. Tien dagen later is dat ook het oordeel van de medisch-ethische commissie van AZM. Omdat de ouders niet achter het medisch beleid staan, vraagt AZM een second opinion aan EMC, met name of er nog behandelopties zijn, en consulteert AZM nog twee kinderarts-

intensivisten van het RadboudUMC en het Sophia Kinderziekenhuis. De conclusie van de externe artsen is dat verdere behandeling niet in het belang van het meisje is. AZM neemt vervolgens nog contact op met de auteurs van voornoemd artikel, maar dat levert geen nieuwe inzichten op. Medio april 2025 belegt AZM dan opnieuw een intern multidisciplinair overleg. Het unanieme besluit is dat de huidige behandeling medisch zinloos is en dat voortzetting ervan daarom niet gerechtvaardigd is. AZM laat dat de ouders weten, maar die kunnen staken van de beademing niet verteren en zij starten dit kort geding.

De ouders vorderen primair dat de voorzieningenrechter AZM verbiedt de medische behandeling te staken, in het bijzonder de kunstmatige beademing, en subsidiair een tijdelijk verbod, zodat de mogelijkheid van overplaatsing kan worden onderzocht. De ouders voeren de volgende argumenten aan: 1) er is geen sprake van medisch zinloos handelen, 2) het meisje wordt de mogelijkheid ontnomen te profiteren van mogelijk nog te ontwikkelen gentherapie, 3) er is geen sprake van uitzichtloos lijden, 4) er is slechts één wetenschappelijk artikel voorhanden, 5) het meisje moet zelf kunnen beslissen en op dat moment moet worden gewacht, en de beslissing van AZM is in strijd met 6) het recht op leven, 7) het recht op *family life* en 8) het recht op vrijheid van godsdienst. Ook voeren de ouders aan dat de beslissing van AZM niet marginaal, maar in volle omvang moet worden getoetst door de rechter, gelet op de uitzonderlijke omstandigheden van het geval (een zeer jong kind, dat bij volle bewustzijn is, met een zeer zeldzame aandoening waarover nog weinig bekend is, wat niet te vergelijken is met de gevallen waar de jurisprudentie over gaat). AZM voert verweer en legt de brieven, verslagen en verklaringen over van alle voornoemde artsen (overleggen), alsook van het verpleegkundig personeel van AZM. Deze stukken worden uitgebreid geciteerd in het vonnis.

Het vonnis beslaat 24 pagina's, daarom is deze samenvatting ook iets langer dan gebruikelijk.

Oordeel

De uitzonderlijkheid van het geval is onvoldoende grond om af te wijken van het uitgangspunt dat een medische beslissing marginaal moet worden getoetst door de rechter. De behandelend arts heeft een eigen verantwoordelijkheid die wordt bepaald door de wet, meer in het bijzonder artikel 7:453 BW en artikel 7:465 lid 1 en lid 4 BW, en verschillende richtlijnen en gedragsregels waaraan de arts zich heeft te houden. De uitzonderlijkheid van het geval is wel aanleiding om het medisch oordeel dat sprake is van medisch zinloos handelen op grond waarvan de beademing dient te worden gestaakt, zeer goed te onderbouwen, zo begint de voorzieningenrechter.

Bij de beoordeling of AZM in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen, behandelt de voorzieningenrechter vervolgens één voor één en uitgebreid de argumenten van de ouders.

- 1) Zowel de ouders als AZM hanteren bij de beoordeling of sprake is van medisch zinloos handelen de drie criteria die zijn opgenomen in het Handboek voor Gezondheidsrecht. Nu die criteria algemeen aanvaard zijn, hanteert ook de voorzieningenrechter die. Aan de hand van de (hierboven genoemde) dossierstukken concludeert de voorzieningenrechter dat AZM heeft voldaan aan de criteria en heeft kunnen komen tot de beslissing dat sprake is van medisch zinloos handelen.
- 2) De medische wetenschap staat niet stil, maar dat er een bruikbare gentherapie voor de aandoening van het meisje op afzienbare termijn kan worden verwacht, blijkt nergens uit. Een dergelijke therapie zal ook de reeds opgetreden ernstige gezondheidsschade naar verwachting niet kunnen herstellen. De voorzieningenrechter begrijpt de hoop van de ouders op de komst van een therapie, maar de beslissing van AZM is ingegeven door de wens om het meisje verder en toenemend lijden te besparen, terwijl er geen zicht op verbetering is.
- 3) Vast staat dat het meisje gelet op haar leeftijd en ernstige beperkingen niet zelf kan aangeven of en hoezeer zij lijdt. AZM legt ter zitting uit dat aan de hand van objectieve parameters de mate kan worden bepaald waarin het meisje pijn, leed en stress ondervindt. Dit, in combinatie met de op ervaring en expertise gebaseerde waarnemingen van de artsen en verpleegkundigen, maakt het voor de voorzieningenrechter aannemelijk dat sprake is van uitzichtloos lijden door het meisje.
- 4) Dat de beslissing van AZM is gebaseerd op slechts één wetenschappelijk artikel, is onjuist, aldus de voorzieningenrechter. Het artikel vormt één van de elementen die uiteindelijk en tezamen met de overige elementen (medisch oordeel behandelend artsen, raadplegen externe artsen en auteurs artikel, oordeel medisch-ethische commissie) de beslissing hebben gevormd. Uit het artikel blijkt weliswaar dat er ook een patiënt met dezelfde aandoening is genezen, maar de hoop dat ook het meisje zal genezen, is niet gerechtvaardigd, nu het ziektebeloop bij die patiënt veel milder was.
- 5) De ouders willen niet verantwoordelijk zijn voor de beslissing om de behandeling te stoppen. De beslissing of de behandeling moet worden voortgezet dan wel moet worden gestaakt, is echter in beginsel een medische beslissing. Die beslissing is met andere woorden aan de behandelend arts en niet aan de ouders, ook al hebben zij het ouderlijk gezag over hun kind. Zo blijkt uit artikel 7:465 lid 1 en lid 4 BW, en uit de (in het vonnis genoemde) jurisprudentie en literatuur, aldus de voorzieningenrechter.

Dan de verdragsrechtelijke bescherming van het EVRM die de ouders inroepen. Hoewel het EVRM geen directe horizontale werking heeft, kunnen de bepalingen wel invloed hebben op de rechtsverhoudingen tussen burgers onderling en daarmee indirecte horizontale werking

hebben. Dat impliceert dat het EVRM weliswaar niet rechtstreeks toepassing vindt, maar wel invloed heeft op de interpretatie van nationale wetten en regelingen, waarbij rekening kan worden gehouden met de geest en de bedoeling van het EVRM, zo overweegt de voorzieningenrechter. De artikelen 2, 8 en 9 EVRM nopen echter niet tot een zodanige interpretatie van artikel 7:453 BW en artikel 7:465 lid 1 en lid 4 BW dat AZM verboden moet worden de beademing van het meisje te staken.

6) Het belang van AZM dat zijn handelen altijd gerechtvaardigd dient te worden, in dit geval gelegen in het belang van het meisje, en dat bij afwezigheid van die rechtvaardiging het medisch handelen gestaakt móet worden, dient naar het oordeel van de voorzieningenrechter zwaarder te wegen dan het belang van het meisje op leven. Het doorgaan met medisch handelen zou enkel verlenging van het lijden of van het stervensproces opleveren. Naar zijn doel zou het medisch handelen dan in zijn tegendeel verkeren. Het sterven kan er zelfs onwaardig door worden of meer onwaardig dan nodig. Zinloze stervensverlenging is een inbreuk op eens anders recht om te sterven, aldus de voorzieningenrechter.

7) Dat sprake is van medisch zinloos handelen, is reeds vastgesteld. In het licht hiervan prevaleert het belang van AZM om goede zorg te verlenen – algemeen aanvaard is dat tot het normale medische handelen ook behoort het beëindigen van medisch zinloos handelen – boven het door de ouders gestelde recht op *family life*.

8) Het beëindigen van de behandeling is in strijd met hun geloofsovertuiging en het recht op vrijheid van godsdienst is volgens de ouders absoluut. Echter ook hier memoreert de voorzieningenrechter dat een medische beslissing geen instemming van de ouders vereist, ook niet als wettelijk vertegenwoordigers. Daarom kan niet worden onderschreven dat de ouders niet de vrijheid hebben hun godsdienstige overtuiging aan te hangen en uit te dragen. Dat zij geconfronteerd worden met een beslissing die in strijd is met hun godsdienstige overtuiging, betekent evenmin dat daarmee inbreuk wordt gemaakt op hun vrijheid van godsdienst.

Geen van de argumenten van de ouders vindt aldus gehoor. De voorzieningenrechter wijst het primair gevorderde af. Dat lot treft ook het subsidiair gevorderde. Uit een door AZM overgelegde e-mail van een verpleeghuis leidt de voorzieningenrechter af dat overplaatsing alleen zou inhouden dat de medische zorg op een andere plek wordt verricht, maar nog steeds van enige medische rechtvaardiging verstoken is. En de optie van overplaatsing naar een ziekenhuis in Egypte (waar het oudere zusje van het meisje al vier jaar kunstmatig wordt beademd) blijkt te weinig concreet.

Hoe hartverscheurend ook, de voorzieningenrechter onderschrijft de beslissing van AZM de beademing te staken.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 25-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:6034

Zaaknummer: C/03/342246 / KG ZA 25-201

Rechters: T.A.J.M. Provaas

Advocaten: A.F.G. Pennino en K. Mous

Wetsartikelen: 7:453 BW en 7:465 BW

RECHTSPRAAK

Klacht over communicatie met zorgaanbieder en facturatie geleverde zorg ongegrond.

Klacht over gebrekkig contact tussen zorgaanbieder en cliënt. Voor de commissie is niet vast te stellen wie hiervoor verantwoordelijk is, zodat deze klacht ongegrond is. Facturen zorgaanbieder zijn terecht vanwege geleverde zorg, waardoor ook dit klachtonderdeel ongegrond is.

Feiten

De cliënt werd door zijn huisarts verwezen naar GGZ inGeest om zijn ADHD-medicatie te bespreken. Volgens hem verliep het contact met de zorgaanbieder zeer moeizaam: hij werd bijna een jaar van het kastje naar de muur gestuurd, er waren veel wisselingen van behandelaren en het was lastig of onmogelijk om iemand telefonisch te bereiken. Uiteindelijk kwam er geen daadwerkelijke behandeling tot stand, terwijl de cliënt wel een factuur van € 500 ontving. De cliënt vindt dat hij deze kosten niet hoeft te betalen, omdat hij geen behandeling heeft gehad en de communicatie gebrekkig was. De zorgaanbieder stelt daartegenover dat de cliënt steeds goed is geïnformeerd, maar dat lange wachttijden in de GGZ onvermijdelijk zijn door personeelstekorten. Bovendien reageerde de cliënt volgens hem soms niet op mails of verscheen hij niet op afspraken, waardoor het proces vertraging opliep. De kosten die in rekening zijn gebracht, betreffen volgens de zorgaanbieder de intake en een behandelsessie, en zijn dus terecht. Ook is er een factuur gestuurd van € 50 vanwege een gemiste afspraak zonder afmelding, conform het beleid van de zorgaanbieder.

Oordeel

Volgens de commissie is niet vast te stellen wie verantwoordelijk was voor het gebrekkige contact, waardoor dit verwijt niet slaagt. Ook acht de commissie de facturen terecht, omdat er wel degelijk zorg is geleverd. Daarom verklaart de commissie alle klachten van de cliënt ongegrond.

mr. M.M. Hofstee

Instantie: Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 27-06-2025

Zaaknummer: 789075/1253055

RECHTSPRAAK

Klacht over verkeerd voorgeschreven medicatie en bejegening door zorgaanbieder ongegrond.

Cliënt klaagt over verkeerd voorgeschreven medicatie en over bejegening door zorgaanbieder. Een klachtonderdeel is door de interne klachtencommissie al gegrond verklaard, waardoor cliënt hierin niet-ontvankelijk is. De commissie stelt verder geen tekortkomingen in de behandeling vast.

Feiten

De cliënt, vertegenwoordigd door zijn moeder, diende een klacht in tegen Lentis over zijn behandeling na twee opnames in 2023. Volgens de moeder verslechterde de toestand van haar zoon door verkeerd voorgeschreven medicatie en door de manier waarop psychiaters hem en haar behandelden. De klacht omvatte vijf onderdelen: medicatiebeleid en druk om deze te slikken, weigering van informatie over een onderzoek, bejegening door psychiaters, te late reactie op een medicatievraag en een verkeerde verwijzing naar het Universitair Centrum Psychiatrie (UCP). De interne klachtencommissie had slechts het vierde onderdeel (te late reactie) gegrond verklaard.

Oordeel

De geschillencommissie oordeelt dat het vierde klachtonderdeel al voldoende is opgelost en dat de cliënt daarin niet-ontvankelijk is. Voor de andere onderdelen acht de commissie niet bewezen dat de medicatie schade veroorzaakte of dat psychiaters zich onjuist hebben gedragen. De monitoring van medicatie en de aanpassingen daarop waren volgens de commissie zorgvuldig uitgevoerd. Ook de verwijzing naar het UCP was correct en de vertraging lag deels aan de keuzes van de zoon zelf. Het ernstig psychisch lijden van de zoon staat buiten kijf, maar dit is volgens de commissie niet veroorzaakt of verergerd door de zorgaanbieder. Omdat er geen tekortkomingen in de behandeling zijn vastgesteld, wijst de commissie het verzoek om schadevergoeding af.

mr. M.M. Hofstee

Instantie: Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 19-06-2025

Zaaknummer: 914343/1036016

RECHTSPRAAK

Schending beroepsgeheim door zorgaanbieder; geen schadevergoeding, want schade onvoldoende onderbouwd.

Zorgaanbieder heeft zonder toestemming van cliënt medische informatie over hem gedeeld met derden. Ongerechtvaardigde doorbreking beroepsgeheim. Geen schadevergoeding, want schade niet aannemelijk gemaakt.

Feiten

De cliënt heeft een geschil met GGZ Breburg over schending van het medisch beroepsgeheim. Zonder zijn toestemming is informatie over hem gedeeld tussen een zorgverlener van de wijk-GGZ, een behandelaar van de zorgaanbieder en een jurist. Als gevolg van dit overleg beëindigde de wijk-GGZ de behandelrelatie met de cliënt. De interne klachtencommissie van de zorgaanbieder verklaarde de klacht hierover deels gegrond. De cliënt vroeg daarop schadevergoeding voor de emotionele schade die hij stelt te hebben geleden. De zorgaanbieder wees erop dat de informatie-uitwisseling beperkt was, dat excuses zijn aangeboden en dat er maatregelen zijn getroffen om herhaling te voorkomen. Bovendien zou de schade onvoldoende concreet of onderbouwd zijn en ontbreekt volgens de zorgaanbieder het causaal verband.

Oordeel

De commissie erkent dat sprake is van een ongerechtvaardigde doorbreking van het beroepsgeheim, maar toetst alleen de schadevordering. Omdat de cliënt zijn schade niet aannemelijk heeft gemaakt of heeft onderbouwd, ziet de commissie geen grond voor toekenning van schadevergoeding. Wel moet de zorgaanbieder het klachtengeld van € 52,50 aan de cliënt vergoeden.

mr. M.M. Hofstee

Instantie: Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 19-06-2025

Zaaknummer: 987273/1069414

RECHTSPRAAK

Geschil ontvankelijk omdat onvolledige interne behandeling klacht door zorgaanbieder klaagster niet kan worden verweten.

Klaagster was niet aanwezig bij de zitting van de interne klachtcommissie voor haar klacht. Dit maakt niet dat het geschil niet-ontvankelijk is. De zitting had alsnog door kunnen gaan of klaagster had over de gevolgen van afwezigheid geïnformeerd moeten worden.

Feiten

Klaagster diende een klacht in tegen Lunet Zorg, waar haar zoon al dertien jaar verblijft. Zij stelt dat zij en haar zoon sinds de coronaperiode psychisch mishandeld en vernederd worden. Volgens de zorgaanbieder is klaagster niet-ontvankelijk, omdat zij zich had afgemeld voor de zitting bij de interne klachtencommissie die daardoor de klacht niet inhoudelijk kon behandelen.

Oordeel

De commissie oordeelt echter dat klaagster zich voldoende heeft ingespannen om haar klacht te laten behandelen. Het feit dat zij niet aanwezig was bij de hoorzitting, betekent niet dat zij haar klacht heeft ingetrokken. Bovendien besloot de klachtencommissie zelf om de zitting niet door te laten gaan vanwege klaagsters afwezigheid. De zorgaanbieder had de zitting ook zonder klaagster kunnen voortzetten of haar expliciet moeten informeren over de procedurele gevolgen van afwezigheid. Dat is niet gebeurd, waardoor klaagster de onvolledige interne behandeling niet kan worden tegengeworpen. De commissie ziet hierin een uitzonderingssituatie waarin het geschil toch ontvankelijk moet worden verklaard. Daarom wordt het geschil ontvankelijk geacht en zal dit op een later moment inhoudelijk worden behandeld.

mr. M.M. Hofstee

Instantie: Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 11-06-2025

Zaaknummer: 593484/1039017

RECHTSPRAAK

Klacht over internetkosten ten gevolge van niet beschikbare en/of niet goed werkende wifi in GGZ-instelling ongegrond.

De commissie verklaart een klacht over kosten gemaakt voor gebruik van het internet als gevolg van afwezige of volgens cliënt niet goed werkende wifi ongegrond en wijst de vordering tot schadevergoeding voor de gemaakte internetkosten af.

Feiten

De cliënt liet zich in 2021 en 2023 vrijwillig opnemen bij GGZ Drenthe. Tijdens de eerste opname wilde hij onlinesessies van een extern 12-stappenprogramma volgen, maar er bleek geen wifi beschikbaar. Volgens de cliënt was dit wel beloofd, waardoor zijn partner hoge kosten moest maken voor databundels. Bij de tweede opname was er wel wifi, maar die zou in zijn kamer onvoldoende hebben gewerkt. Ook toen moesten volgens cliënt extra databundels worden aangeschaft. De zorgaanbieder stelt dat op de eerste afdeling, gelet op het beveiligingsniveau, nooit wifi beschikbaar is voor patiënten. Bovendien heeft men alternatieven aangeboden, zoals sessies volgen op andere locaties, maar cliënt wees die af. Tijdens de opname in 2023 zijn metingen verricht waaruit bleek dat de wifi voldoende werkte; daarnaast kreeg cliënt de mogelijkheid om zijn sessies in een aparte ruimte te volgen, wat hij weigerde.

Oordeel

De commissie oordeelt dat er geen toezegging is gedaan dat wifi beschikbaar zou zijn. Ook oordeelt de commissie dat de zorgaanbieder meer inspanningen heeft geleverd dan verplicht was. Daarom verklaart de commissie de klacht ongegrond. Het verzoek om schadevergoeding van € 520 voor gemaakte internetkosten wordt om die reden afgewezen.

mr. M.M. Hofstee

Instantie: Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 19-06-2025

Zaaknummer: 356280/770001

RECHTSPRAAK

Beroep student tegen definitieve uitschrijving master geneeskunde door universiteit ongegrond verklaard.

Na meldingen van onprofessioneel gedrag en fraude, ook na het doorlopen van een therapeutisch traject, beëindigt de Erasmus universiteit definitief de master Geneeskunde van een student. Naar het oordeel van de Raad van State heeft de universiteit zich redelijkerwijs op het standpunt kunnen stellen dat de student blijk heeft gegeven van ongeschiktheid voor de uitoefening van het beroep van arts en dat dit niet remedieerbaar is. De universiteit heeft het belang van de student om de opleiding tot arts af te ronden zorgvuldig gewogen en het belang van de veiligheid van zorgverleners en patiënten zwaarder mogen laten wegen.

Feiten

Een student start in februari 2020 met de master Geneeskunde aan de Erasmus universiteit. Vanaf september 2020 ontvangt de examencommissie van het Erasmus Medisch Centrum (hierna: de examencommissie) meldingen over onprofessioneel gedrag, onvoldoende kennis en fraude van de student. Na tussenkomst van de Commissie Longitudinale Beoordeling Professionaliteit (CLBP) doet een onafhankelijk deskundige onderzoek naar het gedrag van de student. De student krijgt een verbod tot het volgen van coschappen en het dringende advies een andere loopbaanrichting te kiezen of een psychotherapeutisch traject te volgen. Dat laatste gebeurt, maar ook daarna volgen opnieuw meldingen over onprofessioneel gedrag en fraude. De CLBP ziet geen mogelijkheid meer tot remediëring en op advies van de examencommissie beëindigt het college van bestuur van de universiteit (hierna: het bestuur) in juli 2024 de master van de student definitief. Volgens het bestuur geven de incidenten en gedragingen, in samenhang gezien, blijk van ongeschiktheid voor de uitoefening van het beroep van arts waarvoor de opleiding opleidt, zoals bedoeld in artikel 7.42a, lid 1, WHW, en is het onprofessionele gedrag van de student onvoldoende remedieerbaar.

De student tekent bezwaar aan. Bij beslissing van 13 december 2024 verklaart het bestuur het bezwaar ongegrond.

Tegen de ongegrondverklaring van zijn bezwaar stelt de student beroep in bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling). Volgens de student is sprake van schending van diverse rechtsbeginselen, is zijn gedrag structureel verbeterd, is er geen patroon van ongeschikt gedrag en is de patiëntveiligheid niet ernstig en structureel in gevaar.

Oordeel

De Afdeling schetst eerst het juridisch kader. De Afdeling citeert artikel 7.42a, lid 1, WHW en overweegt dat uit de totstandkomingsgeschiedenis volgt dat de in het artikel neergelegde bevoegdheid zich richt op gevallen waarin personen door hun gedragingen een bedreiging vormen voor anderen, zoals medestudenten en docenten, maar ook voor degenen die op een andere manier deel uitmaken van het onderwijs. Die situatie zal zich met name voordoen bij de praktijkoefeningen (stages, practica of coschappen) die voorbereiden op de beroepsuitoefening. Van belang is dat het gaat om gedragingen en uitlatingen die in de context van het beroep of de praktijkoefening ontoelaatbaar zijn. Het is, aldus het wetsartikel, aan het bestuur om een beoordeling te geven over de ongeschiktheid van een student voor de opleiding in relatie tot de uitoefening van één of meer beroepen waartoe de gevolgde opleiding opleidt. Bij deze beoordeling, waarbij het bestuur zich ook moet laten adviseren, heeft het bestuur beoordelingsruimte. Hierbij zal het bestuur bovendien een belangenafweging moeten maken.[1]

Vervolgens geeft de Afdeling haar oordeel. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het bestuur zich redelijkerwijs op het standpunt kunnen stellen dat de student blijk heeft gegeven van ongeschiktheid voor de uitoefening van het beroep van arts. Gelet op de vele meldingen over diens gedrag en de daarbij behorende documentatie, heeft het bestuur voldoende onderbouwd dat de student een patroon van niet-integer gedrag vertoont. Daarnaast heeft het bestuur voldoende gemotiveerd dat dit gedrag een bedreiging vormt voor de veiligheid van zorgverleners en patiënten. Het bestuur heeft toereikend toegelicht dat dit onvoldoende remedieerbaar is. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat het bestuur aannemelijk heeft gemaakt dat ook na de vele gesprekken met de examencommissie en haar dringende advies om een andere loopbaanrichting te kiezen, de uitsluiting van coschappen voor de duur van zes maanden, de tussenkomst van de CLBP, het onderzoek door een onafhankelijk deskundige en het doorlopen van een psychotherapeutisch traject, de student wederom in verband is gebracht met fraude en ander onprofessioneel gedrag. Dat de student ook positieve beoordelingen van zijn functioneren heeft gekregen, neemt dit niet weg.

Naar het oordeel van de Afdeling heeft het bestuur het belang van de student om de opleiding tot arts af te ronden zorgvuldig gewogen en het belang van de veiligheid van zorgverleners en patiënten zwaarder mogen laten wegen.

De conclusie is dat het beroep van de student ongegrond is.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] (Onder andere) Raad van State 10 juli 2024, ECLI:NL:RVS:2024:2824, GZR 2025-0196.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 02-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RVS:2025:2998

Zaaknummer: 202500457/1/A2

Rechters: N. Verheij

Advocaten: M. de Jong-Noordermeer

Wetsartikelen: 7.42a WHW

RECHTSPRAAK

Beroep student tegen definitieve uitschrijving master orthopedagogiek door universiteit ongegrond verklaard.

Na diverse incidenten beëindigt de Erasmus universiteit definitief de master Orthopedagogiek van een student. Naar het oordeel van de Raad van State heeft de universiteit voldoende onderbouwd dat de student door zijn gedragingen blijk heeft gegeven van ongeschiktheid voor het beroep van orthopedagoog en dat er geen uitzicht was op remediëring. De universiteit heeft het belang van de student niet doorslaggevend hoeven achten bij de beslissing tot beëindiging van de master en zij heeft de belangen van medestudenten, medewerkers van de universiteit, medewerkers van de stage-instellingen en van toekomstige patiënten zwaarder mogen laten wegen.

Feiten

Een student start in 2017 met de premaster Pedagogische Wetenschappen aan de Erasmus universiteit. Na afronding daarvan start hij in 2019 met de specialisatiemaster Orthopedagogiek. In de loop der jaren is de student tijdens stages en tijdens onderwijs oorzaak van diverse incidenten. Dat is voor het college van bestuur van de universiteit (hierna: het bestuur) in oktober 2023 aanleiding de inschrijving van de student voor de master definitief te beëindigen. De ernst van de gedragingen van de student in relatie tot het beroep waarvoor de opleiding opleidt, het uit de weg gaan van remediëring en het niet meer kunnen aanbieden van een reële oplossing, nopen het bestuur tot het toepassen van de bevoegdheid van artikel 7.42a WHW. Bij deze beslissing verwijst het bestuur naar een advies van de examencommissie en de decaan. De optelsom van de incidenten van onprofessioneel en dreigend gedrag en de vruchteloze pogingen tot remediëring geven de overtuiging dat de student niet geschikt is voor het beroep waarvoor de master hem opleidt. Het gedrag is bovendien direct van invloed op de samenwerkingsrelaties tussen betrokkenen binnen de gezondheidszorg en vormt direct en indirect een gevaar voor de cliëntveiligheid. Naar

verwachting zal het opnieuw aanbieden van een remediëringstraject geen uitkomst bieden. Aldus steeds het advies van de examencommissie en de decaan.

De student tekent bezwaar aan. Bij beslissing van 12 februari 2024 verklaart het bestuur het bezwaar ongegrond. Bij deze beslissing verwijst het bestuur naar het advies van de geschillenadviescommissie inzake iudicium abeundi. Uit dat advies blijkt dat er tijdens het onderwijs en de stages meerdere incidenten zijn geweest die gekwalificeerd moeten worden als respectloos, intimiderend en onfatsoenlijk gedrag. Het gaat om een herhaling van vergelijkbare gedragingen, die in de context van het toekomstige beroep van orthopedagoog, waarbij veelal met jonge en kwetsbare patiënten moet worden omgegaan, een duidelijk risico en bedreiging voor toekomstige patiënten oplevert. Het is de student voldoende duidelijk gemaakt dat zijn gedrag niet passend was bij het beroep waarvoor hij werd opgeleid. De student heeft, ondanks verschillende adviezen daartoe, er lange tijd voor gekozen geen behandeling voor zijn gedragsproblematiek te zoeken. Hiermee heeft hij de mogelijkheid laten liggen om zijn gedrag te wijzigen dan wel aannemelijk te maken dat zijn gedrag remedieerbaar is. Er is sprake van gedragingen die het inzetten van de bevoegdheid van artikel 7.42a WHW rechtvaardigen. Gezien de ernst van de gedragingen kon geen andere, minder verstrekkende maatregel worden opgelegd. Aldus steeds het advies van de geschillenadviescommissie.

Tegen de ongegrondverklaring van zijn bezwaar stelt de student beroep in bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling). Volgens de student is de beslissing onzorgvuldig voorbereid en ondeugdelijk gemotiveerd, ontbrak hoor en wederhoor en een formele waarschuwing, kunnen zijn gedragingen de uitschrijving niet dragen, heeft hij voldoende zelfinzicht en zijn de gevolgen van het besluit onevenredig.

Oordeel

De Afdeling schetst eerst het juridisch kader. De Afdeling citeert artikel 7.42a WHW en overweegt dat uit de totstandkomingsgeschiedenis volgt dat de in het artikel neergelegde bevoegdheid zich richt op gevallen waarin personen door hun gedragingen een bedreiging vormen voor anderen, zoals medestudenten en docenten, maar ook voor degenen die op een andere manier deel uitmaken van het onderwijs. De situatie zal zich met name voordoen bij de praktijkoefeningen (stages, practica of coschappen) die voorbereiden op de beroepsuitoefening. Van belang is dat het gaat om gedragingen en uitlatingen die in de context van het beroep of de praktijkoefening ontoelaatbaar zijn.^[1] Het is, aldus het wetsartikel, aan het bestuur om een beoordeling te geven over de ongeschiktheid van een student voor de opleiding in relatie tot de uitoefening van één of meer beroepen waartoe de gevolgde opleiding opleidt. Bij deze beoordeling, waarbij het bestuur zich ook moet laten adviseren, heeft het bestuur beoordelingsruimte. Hierbij zal het bestuur bovendien een

belangenafweging moeten maken.

Vervolgens geeft de Afdeling haar oordeel. Het bestuur heeft op grond van het samenstel van gebeurtenissen en incidenten, het gezamenlijke advies van de examencommissie en de decaan en de daaraan ten grondslag liggende dossierstukken, van zijn bevoegdheid ex artikel 7.42a WHW gebruik mogen maken. Het bestuur heeft, onder verwijzing naar het advies van de examencommissie en de decaan voldoende onderbouwd dat de student door zijn gedragingen blijk heeft gegeven van ongeschiktheid voor de uitoefening van het beroep van orthopedagoog, en de praktische voorbereiding daarvan. Dat dit anders zou zijn, onderbouwt de student niet.

Het geven van een waarschuwing is geen wettelijk vereiste om tot beëindiging van de inschrijving over te kunnen gaan. Desondanks is de student door de examencommissie in die zin gewaarschuwd. Het bestuur heeft aan zijn beslissing van 12 februari 2024, onder verwijzing naar het advies van de geschillenadviescommissie, ten grondslag gelegd dat de student, ondanks verschillende adviezen daartoe, er lange tijd voor heeft gekozen geen behandeling voor zijn gedragsproblematiek te zoeken. Hiermee heeft de student, zoals het bestuur terecht van oordeel is, de mogelijkheid laten liggen om aannemelijk te maken dat zijn gedrag remedieerbaar is. Dat de student in het schikkingsvoorstel dat hij in de bezwaarprocedure heeft gedaan voldoende zelfinzicht heeft getoond, maakt, gelet op deze voorgeschiedenis, niet dat het bestuur er niet van heeft mogen uitgaan dat er geen uitzicht was op remediëring.

Het bestuur heeft, aldus de Afdeling, het belang van de student zorgvuldig gewogen en dat belang niet doorslaggevend hoeven achten bij de beslissing tot definitieve beëindiging van de inschrijving van de master. Het bestuur heeft de belangen van medestudenten, medewerkers van de universiteit, medewerkers van de stage-instellingen en van toekomstige patiënten zwaarder mogen laten wegen.

De conclusie is dat het beroep van de student ongegrond is.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] College van Beroep voor het Hoger Onderwijs 22 februari 2018, CBHO 2017/133.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 10-07-2024

ECLI: ECLI:NL:RVS:2024:2824

Zaaknummer: 202401378/1/A2

Rechters: mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen

Advocaten: R. Verspaandonk en M. de Jong-Noordermeer

Wetsartikelen: 7.42a WHW

RECHTSPRAAK

Klachtzaak Wvggz. Beslissingen tot opname en depotmedicatie voldoen aan de Wvggz. Vertegenwoordiger was hiermee bekend en akkoord. Ongegrond.

Klachtzaak Wvggz. Beslissingen tot opname en depotmedicatie voldoen aan de Wvggz. Klacht dat beslissingen niet voldeden omdat er geen mentor was ongegrond, omdat de zoon van betrokkene vertegenwoordiger was. Klachten ongegrond. Afwijzing verzoek schadevergoeding.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is een zorgmachtiging verleend, die na een aantal maanden is gewijzigd met een aantal extra vormen van verplichte zorg. Daarna is aan betrokkene verplichte zorg verleend in de vormen van opname in een accommodatie en depotmedicatie.

De klachtencommissie heeft de klachten van betrokkene hiertegen ongegrond verklaard.

Oordeel

De klachten over het verlenen van verplichte zorg in de vorm van de opname van betrokkene en het toedienen van depotmedicatie verklaart de rechtbank ongegrond, omdat deze, gelet op de concrete feiten en omstandigheden, voldoen aan de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid.

Betrokkene klaagt ook dat hij ten onrechte wilsonbekwaam ter zake is beschouwd en, voor zover de rechtbank meent dat betrokkene wel wilsonbekwaam ter zake was, dat er geen verplichte zorg mocht worden ingezet omdat er geen wettelijk vertegenwoordiger was. De zorgaanbieder had alleen een bereidverklaring, maar er was nog geen mentor benoemd, terwijl een mentor over het voornemen tot toepassing van verplichte zorg gehoord moet worden.

De rechtbank wijst de klacht dat betrokkene niet wilsonbekwaam ter zake was (als bedoeld in

art. 8:9 lid 4 sub a Wvggz) af, omdat de rechtbank geen aanleiding heeft om te twijfelen aan de beoordeling door de behandelaar. Wat betreft het ontbreken van een mentor overweegt de rechtbank dat de zorgaanbieder na de opname een aanvang heeft gemaakt met de procedure voor het aanvragen van mentorschap. Die aanvraag is pas vijf maanden na opname ingediend. Al die tijd was de zoon van betrokkene zijn vertegenwoordiger. In overleg met de zoon is besloten toch mentorschap aan te vragen, omdat de zoon op Bonaire woont. Met de zoon is geregeld contact geweest, zo blijkt ook uit het zorgplan. Concluderend is steeds sprake geweest van een vertegenwoordiger als bedoeld in artikel 1:3 lid 3 onder b Wvggz en is genoegzaam gebleken van overleg met en instemming door de vertegenwoordiger. Er kleeft geen gebrek aan de beslissing tot het verlenen van verplichte zorg.

De rechtbank verklaart de klachten ongegrond en wijst het verzoek tot schadevergoeding af.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 11-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:5412

Zaaknummer: C/02/437886 / FA RK 25-3726

Rechters: Struijs

Advocaten: J. Nederlof

Wetsartikelen: 10:7 Wvggz, 10:11 Wvggz, 1:3 Wvggz en 8:9 Wvggz

RECHTSPRAAK

Wvggz. Schadevergoeding. Zorgverantwoordelijke heeft te laat verzocht om wijziging van de zorgmachtiging voor opname in de accommodatie. Schadevergoeding van € 10 per dag.

Wvggz. De zorgverantwoordelijke heeft te laat verzocht om wijziging van de zorgmachtiging voor opname in de accommodatie, zulks in strijd met artikel 8:11 jo. 8:12 Wvggz. De rechtbank acht een schadevergoeding van (€ 10 per dag x 7 dagen =) € 70 billijk.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is een zorgmachtiging afgegeven, waaraan op 27 juni 2025 een aantal vormen van verplichte zorg zijn toegevoegd.

Betrokkene verzoekt op grond van artikel 10:12 lid 2 Wvggz om vergoeding van schade die zij heeft geleden omdat zij zonder geldige juridische titel opgenomen is geweest op 19 juni 2025, waartoe reeds op 17 juni 2025 is beslist.

Oordeel

De rechtbank oordeelt dat de zorgverantwoordelijke de wet niet in acht heeft genomen. De beslissing tot tijdelijke verplichte zorg (art. 8:11 Wvggz) is genomen op 17 juni 2025. Toen was al voorzienbaar dat de zorgmachtiging niet voorzag in de noodzakelijke vormen van verplichte zorg, maar de aanvraag tot wijziging van de zorgmachtiging is pas op 23 juni 2025 verzonden aan de officier van justitie. De instelling heeft hiermee gehandeld in strijd met het bepaalde in artikel 8:11 en 8:12 Wvggz. De zorgverantwoordelijke had voorafgaand aan het verlopen van de maximumperiode van drie dagen, dat wil zeggen uiterlijk 20 juni 2025, een aanvraag tot wijziging van de zorgmachtiging moeten doen bij de officier van justitie.

Dat feitelijk de gedwongen opname pas op 19 juni 2025 heeft plaatsgevonden, maakt dat niet anders. Doorslaggevend is het moment waarop is besloten tot inzet van andere vormen van

verplichte zorg dan waarin de oorspronkelijke zorgmachtiging voorzag. Dan pas gaat de termijn van drie dagen lopen.

Dat er, zoals de instelling heeft aangevoerd, niet eerder een onafhankelijk psychiater beschikbaar was om een nieuwe medische verklaring op te stellen, ten behoeve van het verzoek tot wijziging van de zorgmachtiging, kan niet afdoen aan de rechtsbescherming die de wetgever wenst te bieden aan betrokkene.

Wat betreft de schadevergoeding oordeelt de rechtbank dat sprake is van alleen een termijnoverschrijding, omdat het verzoek te laat is ingediend. Er was volgens de rechtbank geen sprake van opname zonder geldige titel, omdat bij aanvang wél sprake was van een geldige titel en de rechtbank uiteindelijk de aanvullende vormen van verplichte zorg ook heeft toegewezen. De rechtbank kent een schadevergoeding van (€ 10 per dag x 7 dagen =) € 70 toe.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 29-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:6130

Zaaknummer: C/05/453686 / FZ RK 25-1598

Rechters: R.A. Eskes

Advocaten: P.W.E. Hoezen

Wetsartikelen: 10:12 Wvggz, 8:11 Wvggz, 8:12 Wvggz en 8:13 Wvggz

RECHTSPRAAK

Schadevergoeding Wvggz. Rechtbank heeft schadevergoeding toegekend bij het oordeel over de klacht. Daartegen staat alleen cassatie open. Geen zelfstandig verzoek tot schadevergoeding. Niet-ontvankelijk in hoger beroep.

Wvggz. Hoger beroep. De rechtbank heeft de klacht gegrond verklaard en een schadevergoeding toegekend (art. 10:7 jo. 10:11 Wvggz). Het hof oordeelt dat hiertegen alleen cassatie openstaat en geen hoger beroep. Partijen zijn niet-ontvankelijk in hoger beroep.

Feiten

Betrokkene verbleef op grond van een strafrechtelijke titel (te weten tbs met dwangverpleging) bij de instelling. In de huisregels van de instelling was bepaald dat voor alle gebouwen van de instelling een rookverbod gold.

De klachtencommissie heeft de klacht van betrokkene tegen deze huisregel gegrond verklaard en het schadevergoedingsverzoek afgewezen.

Oordeel rechtbank

De rechtbank heeft de klacht (ook) gegrond verklaard en de instelling veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding van € 1.400 (ECLI:NL:RBOBR:2024:3235). De instelling heeft hoger beroep ingesteld.

Oordeel hof

Het hof overweegt dat het schadevergoedingsverzoek van betrokkene bij de rechtbank onderdeel was van de klachtprocedure en aldaar is gekwalificeerd als gebaseerd op artikel 10:11 Wvggz. In zoverre geldt dat, in tegenstelling tot de situatie waarin op grond van artikel 10:12 Wvggz een zelfstandig verzoek tot schadevergoeding aan de rechtbank wordt

voorgelegd, tegen de beslissing van de rechtbank geen hoger beroep openstaat op grond van artikel 10:9 lid 3 Wvggz. Kortom, het schadevergoedingsverzoek dient in dat geval steeds in samenhang met de klacht te worden beoordeeld en volgt dus steeds de hoofdzaak (de klacht). Hiertegen kan slechts beroep in cassatie worden ingesteld, waarbij de Hoge Raad het cassatieberoep niet alleen ontvankelijk zal achten met betrekking tot de hoofdzaak, maar ook voor zover het betrekking heeft op de verzochte schadevergoeding (vgl. ECLI:NL:HR:2022:1042 en ECLI:NL:HR:2022:1582). Nu geen van partijen in cassatie is gegaan, zijn beide partijen niet-ontvankelijk in hun verzoeken in hoger beroep.

mr. J.F. Groen

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 15-05-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:1349

Zaaknummer: 200.345.590/01

Rechters: J.C.E. Ackermans-Wijn, Beij, E.P. de E.P. de Beij en A.L. Bervoets

Advocaten: T.A.M. van den Ende, J.I. Eijpe en E.S. Kostelijk

Wetsartikelen: 10:11 Wvggz en 10:12 Wvggz

RECHTSPRAAK

Klachtzaak Wvggz. Huisregels over gebruik van mobiele telefoon en de frequentie van hygiënische controle van de kamer voldoen aan de eisen van de Wvggz. Ongegrond.

Klachtzaak Wvggz. Betrokkene klaagt over het innemen van zijn telefoon en de maandelijkse hygiënische controle, beide op grond van de huisregels. De rechtbank oordeelt dat deze huisregels voldoen aan de eisen van de Wvggz, omdat zij noodzakelijk zijn voor de orde en veiligheid in deze hoogbeveiligde gesloten kliniek. Klachten ongegrond.

Feiten

De klachtencommissie heeft twee klachten van betrokkene ongegrond verklaard. De ene klacht ziet op het gebruik van de telefoon, de andere op de hygiënische controle.

Oordeel

Telefoon

De telefoon van betrokkene is op grond van de huisregels ingenomen. Volgens betrokkene is deze beperking echter individueel van aard en kan die dus niet op grond van de huisregels worden genomen.

De rechtbank overweegt dat de instelling een gesloten kliniek is met een hoogbeveiligde omgeving. Om de orde en veiligheid in de instelling te waarborgen is het volgens de rechtbank noodzakelijk om het gebruik van een mobiele telefoon te beperken, waarbij de afdelingstelefoon wel beschikbaar is. De rechtbank oordeelt dat onder deze omstandigheden de huisregel voldoet aan de eisen van de Wvggz.

Daarnaast kan een patiënt toch gebruik maken van een mobiele telefoon, als hij in samenspraak met het behandelteam een multimediacontract tekent. De voorwaarden hiervan

zijn ook vermeld in de huisregels. De rechtbank acht ook dit in lijn met de eisen van de Wvggz, om ook bij gebruik van een mobiele telefoon de veiligheid in de kliniek te kunnen waarborgen. Dat de voorwaarden per patiënt kunnen verschillen maakt dat niet anders. De verruiming is weliswaar individueel, zij geldt immers niet voor elke patiënt, en de voorwaarden kunnen ook per patiënt verschillen, maar dit maakt niet dat het op de persoon gerichte regels zijn. Het zijn namelijk voorwaarden die nodig zijn voor de veiligheid in de kliniek. Hetzelfde geldt voor de regels die gelden in het geval de voorwaarden zijn geschonden, die ook uit de huisregels volgen. In het geval het beperken van het gebruik van de telefoon (tevens) een behandeldoel is in het kader van de psychische stoornis van een patiënt, dan moet de beperking plaatsvinden op grond van een 8:9 Wvggz-beslissing. Van die situatie is bij betrokkene geen sprake.

Hygiënische controle

Betrokkene klaagt dat de frequentie van de hygiënische controle (eens per maand) van zijn kamer te hoog is. In de huisregels is deze frequentie niet als zodanig opgenomen, maar staat dat de kamer 'regelmatig' wordt gecontroleerd.

De rechtbank overweegt dat ook deze huisregel voldoet aan de eisen die de Wvggz aan huisregels stelt. In het kader van de orde en veiligheid is het noodzakelijk dat een kamer toegankelijk, controleerbaar en brandveilig is. De frequentie is niet te hoog, de controle neemt maar enkele minuten in beslag en vindt plaats op een vast tijdstip.

Kortom, de rechtbank verklaart de klachten ongegrond.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 17-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:4140

Zaaknummer: C/16/589773 / FV RK 25-594

Rechters: C.M.A.T. van der Geest

Advocaten: M. van Harskamp

Wetsartikelen: 8:15 Wvggz en 8:9 Wvggz

RECHTSPRAAK

Wvggz. Weigering bijstand advocaat ter zitting. Voorwaarden voor aannemen van afstand van recht op rechtsbijstand. Motiveringseisen van onderzoek naar wens om bijstand van een andere advocaat of ondubbelzinnige afstand van het recht op rechtsbijstand.

Wvggz. Betrokkene heeft bij de behandeling van het verzoek om een zorgmachtiging te verlenen verklaard dat zij niet door haar toegevoegde advocaat wil worden bijgestaan. De rechtbank heeft onvoldoende gemotiveerd dat zij heeft onderzocht of betrokkene bijstand van een andere advocaat wilde dan wel of zij afstand wenste te doen van haar recht op rechtsbijstand. Vernietiging en terugverwijzing.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is een zorgmachtiging verzocht. Bij de mondelinge behandeling van het verzoek is betrokkene niet verschenen. De rechtbank heeft het verzoek van de advocaat van betrokkene om de behandeling aan te houden afgewezen, met toewijzing van de zorgmachtiging voor de duur van twee maanden en het overige aangehouden. Tijdens de voortgezette mondelinge behandeling geeft betrokkene aan dat zij niet wil dat haar toegevoegde advocaat aanwezig is bij de zitting. De zitting vindt plaats buiten aanwezigheid van de advocaat. In de beschikking is overwogen: 'Voorafgaand aan de zitting heeft betrokkene ondubbelzinnig te kennen gegeven dat de advocaat er niet bij mag zijn en dat zij geen bijstand van een advocaat wenst.'

Oordeel

De Hoge Raad overweegt dat uit artikel 1:7 Wvggz jo. 44 lid 2 Sv volgt dat als de betrokkene te kennen geeft niet (meer) door de toegevoegde advocaat te willen worden bijgestaan, de rechter dient te onderzoeken of de betrokkene toevoeging van een andere advocaat wenst. De

rechter dient in zijn beschikking van het resultaat van dit onderzoek te doen blijken (vgl. ECLI:NL:HR:2022:1837).

Voorts overweegt de Hoge Raad dat het doen van afstand van rechtsbijstand in Wvggz-zaken alleen mag worden aangenomen als de betrokkene zijn wil daartoe in vrijheid heeft kunnen bepalen, die wil ondubbelzinnig kan worden vastgesteld, mede gelet op een mogelijke stoornis, en het doen van afstand in verhouding staat tot het belang van het recht dat daarmee wordt prijsgegeven (ECLI:NL:HR:2023:1628 en ECLI:NL:HR:2022:1837).

In dit geval blijkt uit het proces-verbaal van de mondelinge behandeling en de beschikking dat betrokkene slechts bijstand van haar toegevoegde advocaat weigerde. Niet gebleken is dat de rechtbank heeft onderzocht of betrokkene een andere advocaat wenste. Voor zover betrokkene ondubbelzinnig afstand zou hebben gedaan van rechtsbijstand, blijkt niet dat is voldaan aan de voorwaarden daarvan.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst het geding terug.

mr. J.F. Groen

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-07-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1138

Zaaknummer: 24/03485

Rechters: T.H. den Tanja-van Broek, C.E. du Perron en S.J. Schaafsma

Advocaten: D. Rijpma

Wetsartikelen: 6:4 Wvggz, 1:7 Wvggz en 5 EVRM

RECHTSPRAAK

Klachtzaak Wvggz. Verzoek tot verkrijging van beslissing over de klacht bevat geen gronden. Niet-ontvankelijkheid.

Klachtzaak Wvggz. Betrokkene heeft het verzoekschrift tot verkrijging van een beslissing over de klacht tijdig ingediend, maar het bevat geen gronden. Geen gemotiveerd verzoekschrift als bedoeld in artikel 10:7 Wvggz. Met een termijn voor het aanvullen van de gronden zou de beroepstermijn zijn verstreken en dat verzet zich tegen de behoorlijke procesorde. De rechtbank verklaart het verzoek niet-ontvankelijk.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is een zorgmachtiging verleend en is hem verplichte zorg in de vorm van in ieder geval 'het toedienen van medicatie' en 'het opnemen in een accommodatie' aangezegd. De klachtencommissie heeft de klacht van betrokkene ongegrond verklaard en het schadevergoedingsverzoek afgewezen.

Oordeel

De rechtbank oordeelt dat het verzoekschrift tot verkrijging van een beslissing over de klacht tijdig is ingediend, maar dat het geen gronden bevat. Aldus is naar het oordeel van de rechtbank geen sprake van een gemotiveerd verzoekschrift, zoals de Wvggz in artikel 10:7 lid 1 Wvggz wel dwingend voorschrijft als voorwaarde voor een verzoekschrift gericht tegen een beslissing van de klachtencommissie. Een extra termijn voor het aanvullen van de gronden overschrijdt de beroepstermijn. De behoorlijke procesorde verzet zich daartegen. Artikel 10:7 lid 1 Wvggz biedt geen mogelijkheid om pro forma een verzoekschrift in te dienen.

De rechtbank verklaart het verzoek niet-ontvankelijk.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 20-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:4232

Zaaknummer: 771117 / FA RK 25-4593

Rechters: E. Dinjens

Advocaten: J.W.F. Menick

Wetsartikelen: 10:7 Wvggz en 10:11 Wvggz

RECHTSPRAAK

Klachtzaak Wvggz. Zonder geldige titel ingesloten in de separeercel en 's nachts op kamer. Gegrondheid van de klacht niet in geschil. Schadevergoeding.

Klachtzaak Wvggz. Betrokkene is zonder geldige titel ingesloten geweest, tweemaal in de separeercel en negen nachten op haar kamer. De klachtencommissie heeft de klacht terecht gegrond verklaard. De rechtbank kent een schadevergoeding toe van € 50 voor de insluiting in de separeercel en € 5 per nacht voor de insluiting op de kamer.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is een crisismaatregel respectievelijk machtiging tot voortzetting daarvan verleend. Betrokkene is in die periode ingesloten geweest, terwijl de crisismaatregel respectievelijk machtiging niet voorzagen in de vorm van verplichte zorg 'insluiten'. Zodra de zorgaanbieder dat ontdekte, is verzocht om wijziging van de machtiging. De rechtbank heeft onder andere 'insluiten' toegevoegd aan de machtiging.

Betrokkene is ingesloten geweest op 9 februari vanaf 10.30-17.15 uur en van 22.00-08.00 uur in de separeercel, en in de nachten van 11 tot 20 februari op haar kamer. De klachtencommissie heeft de klacht van betrokkene over het zonder geldige titel insluiten gegrond verklaard op basis van formele overwegingen en het schadevergoedingsverzoek afgewezen.

Oordeel

De rechtbank overweegt dat niet in geschil is dat betrokkene zonder geldige titel is ingesloten en de klachtencommissie de klacht terecht gegrond heeft verklaard. Blijft over de vraag of betrokkene recht heeft op schadevergoeding. De rechtbank overweegt dat het aannemelijk is dat het insluiten betrokkene pijn en verdriet heeft gedaan.

De rechtbank sluit voor de schadevergoeding aan bij de landelijke oriëntatiepunten van het

LOVF. De rechtbank kent voor ieder van de twee periodes in de separeercel € 50 toe en voor de nachten waarin betrokkene is ingesloten op haar kamer € 5 per nacht, dus in totaal € 145.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 16-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:4381

Zaaknummer: 769258 / FA RK 25,3610

Rechters: C.C.M. Oude Hengel

Advocaten: C.E. Stassen-Buijs

Wetsartikelen: 10:7 Wvggz en 10:11 Wvggz

RECHTSPRAAK

Wvggz. Zorgmachtiging. Rechtbank oordeelt dat horen op locatie geen op te eisen recht is; telefonisch horen volstaat.

Wvggz. Betrokkene is niet aanwezig bij de mondelinge behandeling van het verzoek tot het verlenen van een zorgmachtiging. De aanwezige psychiater geeft aan dat betrokkene op de hoogte is van datum, tijdstip en locatie. Uiteindelijk spreekt betrokkene telefonisch op speaker met de rechtbank. Namens betrokkene verzoekt de advocaat om de zaak aan te houden, zodat de rechtbank het verzoek face to face kan bespreken. De rechtbank wijst dit verzoek af. Een betrokkene heeft geen recht om te eisen dat de rechtbank naar een woonadres of woonlocatie komt.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene wordt om een zorgmachtiging verzocht. Tijdens de mondelinge behandeling was betrokkene niet aanwezig. De advocaat van betrokkene had betrokkene niet kunnen spreken. De aanwezige psychiater had betrokkene een dag van tevoren wel gesproken en geïnformeerd over de datum, het tijdstip en de locatie van de zitting. Uiteindelijk heeft de woonbegeleider betrokkene telefonisch kunnen bereiken en heeft de rechter betrokkene op speaker gehoord en het verzoek met betrokkene besproken. Betrokkene gaf aan geen vervoer te hebben en daarom niet naar de rechtbank te kunnen komen.

Oordeel

De rechtbank heeft het verzoek van de advocaat van betrokkene om de zitting te houden, om betrokkene de gelegenheid te geven het verzoek face to face met de rechtbank te bespreken, afgewezen. De rechtbank overweegt dat betrokkene op de hoogte was van de datum en het tijdstip van de mondelinge behandeling in het gebouw van de rechtbank en dat hij zijn mening ten aanzien van het verzoek tot het verlenen van een zorgmachtiging tijdens de mondelinge behandeling voldoende en duidelijk heeft gegeven via de telefoon. Een

betrokkene heeft volgens de rechtbank geen ‘recht’ om te eisen dat de rechtbank naar een woonadres of woonlocatie van betrokkene komt.

Overigens oordeelt de rechtbank dat is voldaan aan de criteria voor en doelen van verplichte zorg. De rechtbank verleent de zorgmachtiging.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 12-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:4301

Zaaknummer: 769932 / FA RK 25.3996

Rechters: E. Dinjens

Advocaten: Groot, B.J. de B.J. de Groot

Wetsartikelen: 6:4 Wvvgz

RECHTSPRAAK

Klachtzaak Wvggz. Betrokkene is ontslagen uit woonvoorziening waar deze vrijwillig verbleef. Artikel 10:3 jo. 8:7 ziet alleen op verplichte zorg, niet op vrijwillige zorg. Verwerping cassatieberoep.

Klachtzaak Wvggz. In de zorgmachtiging was ‘opname in een accommodatie’ opgenomen als vorm van verplichte zorg. Betrokkene verbleef vrijwillig in een woonvoorziening van de zorgaanbieder. Betrokkene klaagde over het besluit tot ontslag uit de woonvoorziening op grond van artikel 10:3 jo. 8:7 Wvggz. Artikel 8:7 Wvggz moet worden gezien als betrekking hebbend op verplichte zorg. In dit geval ging het om vrijwillige zorg. Daarop is de Wvggz-klachtenregeling niet van toepassing. Verwerping cassatieberoep.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is een zorgmachtiging verleend, waaronder voor de vormen van verplichte zorg ‘opnemen in een accommodatie’. Betrokkene woont in een woonvoorziening die hoort bij een bij de instelling behorende accommodatie. De zorgverantwoordelijke psychiater heeft, na diverse waarschuwingen, betrokkene meegedeeld dat hij zal worden ontslagen uit de instelling. De klachtencommissie heeft de klacht van betrokkene tegen deze beslissing onbevoegd verklaard en geoordeeld dat betrokkene niet-ontvankelijk is, omdat het ging om ontslag uit een vrijwillige zorgvorm waarop de Wvggz niet van toepassing was.

Oordeel rechtbank

De rechtbank heeft de klacht van betrokkene ongegrond verklaard. Betrokkene had aangevoerd dat, nu als vorm van verplichte zorg ‘opname in een accommodatie’ was opgenomen in zijn zorgmachtiging, de zorgaanbieder verplicht was om die zorg uit te voeren op grond van artikel 8:7 Wvggz. De rechtbank overwoog dat uit de wetsgeschiedenis en de

toelichting op artikel 8:7 lid 1 Wvggz kan worden afgeleid dat het begrip ‘zorg’ in die bepaling niet verder reikt dan het toepassen van ‘verplichte zorg’. De rechtbank overwoog dat niet ter discussie stond dat betrokkene op vrijwillige basis in de woonvoorziening verbleef en de vorm van verplichte zorg ‘opnemen in een accommodatie’ niet is toegepast. De rechtbank overwoog dat artikel 8:7 Wvggz niet van toepassing was op betrokkene en de klacht dus niet onder de Wvggz viel.

Oordeel Hoge Raad

De Hoge Raad overweegt dat betrokkene vrijwillig in de instelling verbleef en het besluit tot ontslag leidde tot beëindiging van het verlenen van niet-verplichte zorg. Daarop is niet de klachtenregeling van de Wvggz, maar die van de Wkkgz van toepassing, aldus de Hoge Raad.

De omstandigheden dat in de zorgmachtiging als vorm van verplichte zorg ook ‘opname in een accommodatie’ is opgenomen, maakt dat niet anders. Artikel 8:7 Wvggz bepaalt onder meer dat de zorgaanbieder verplicht is de zorg, genoemd in de zorgmachtiging, te verlenen. Die verplichting beoogt te waarborgen dat de zorgaanbieder de vormen van zorg ook daadwerkelijk verleent, en geen andere vormen van verplichte zorg verleent dan opgenomen in de zorgmachtiging, aldus de Hoge Raad met verwijzing naar de wetsgeschiedenis. Dat artikel 8:7 Wvggz een klachtgrond is op grond van artikel 10:3 lid 1 onder e Wvggz, moet worden begrepen tegen de achtergrond van verplichte zorg en de daarbij behorende speciale klachtenregeling. Deze klachtmogelijkheid is evenwel niet bedoeld voor het effectueren van een aanspraak op een in de zorgmachtiging genoemde vorm van verplichte zorg. Dat is aan de zorgverantwoordelijke (art. 8:9 Wvggz).

De Hoge Raad verwerpt het cassatieberoep.

mr. J.F. Groen

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-06-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1004

Zaaknummer: 25/00182

Rechters: M.V. Polak, C.E. du Perron, H.M. Wattendorff, F.J.P. Lock en A.E.B. ter Heide

Advocaten: G.E.M. Later en T. van Malssen

Wetsartikelen: 10:7 Wvggz, 10:3 Wvggz en 8:7 Wvggz

RECHTSPRAAK

Wvggz. Zorgmachtiging. Uit de beschikking of de gedingstukken blijkt niet dat de rechtbank heeft onderzocht of betrokkene behoorlijk was opgeroepen voor de mondelinge behandeling of op andere wijze bekend was met de plaats en het tijdstip ervan. Vernietiging.

Wvggz. Zorgmachtiging. Betrokkene is niet verschenen. Uit de beschikking of de gedingstukken blijkt niet dat de rechtbank heeft onderzocht of betrokkene behoorlijk was opgeroepen of op andere wijze bekend was met de plaats en het tijdstip van de mondelinge behandeling. De rechtbank kon niet vaststellen dat betrokkene niet bereid was zich te doen horen. Vernietiging en terugverwijzing.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is om een aansluitende zorgmachtiging verzocht. Op de mondelinge behandeling is betrokkene niet verschenen. De rechtbank heeft een zorgmachtiging voor de duur van zes maanden verleend.

Oordeel rechtbank

In de beschikking heeft de rechtbank overwogen dat betrokkene niet is verschenen, dat de advocaat geen contact heeft kunnen krijgen en de behandelaars sinds enkele weken geen contact meer hadden met betrokkene.

De rechtbank heeft de behandeling van het verzoek buiten aanwezigheid van betrokkene voortgezet omdat er uit het dossier en het verhandelde ter zitting een ernstig beeld naar voren komt en betrokkene vorig jaar nog heeft ingestemd met een zorgmachtiging via een referteverklaring.

Oordeel Hoge Raad

De Hoge Raad overweegt dat uit de beschikking van de rechtbank en de overige stukken niet blijkt dat de rechtbank heeft onderzocht of betrokkene behoorlijk was opgeroepen voor de mondelinge behandeling. Evenmin heeft de rechtbank vastgesteld dat betrokkene langs andere weg bekend was met de plaats en het tijdstip van de mondelinge behandeling (art. 6:1 lid 10 Wvggz jo. art. 272 e.v. Rv). Bij die stand van zaken kon de rechtbank niet vaststellen dat betrokkene niet bereid was zich te doen horen (art. 6:1 lid 1 Wvggz jo. onder andere HR 20 december 2024, ECLI:NL:HR:2024:1890, r.o. 3.2).

De Hoge Raad vernietigt de beschikking en wijst het geding terug.

mr. J.F. Groen

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-06-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:973

Zaaknummer: 25/00196 en 24/04664

Rechters: M.V. Polak, S.J. Schaafsma en K. Teuben

Advocaten: D. Rijpma en J.A.J. Leeman

Wetsartikelen: 6:1 Wvggz

RECHTSPRAAK

Wvggz. Zorgmachtiging. Uit de beschikking of de gedingstukken blijkt niet dat de rechtbank heeft onderzocht of betrokkene behoorlijk was opgeroepen voor de mondelinge behandeling of op andere wijze bekend was met de plaats en het tijdstip ervan. Vernietiging.

Wvggz. Zorgmachtiging. Betrokkene is tweemaal niet verschenen. Uit de beschikking of de gedingstukken blijkt niet dat de rechtbank heeft onderzocht of betrokkene behoorlijk was opgeroepen voor de mondelinge behandeling of op andere wijze bekend was met de plaats en het tijdstip ervan. De rechtbank kon niet vaststellen dat betrokkene niet bereid was zich te doen horen. Vernietiging en terugverwijzing.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is verzocht een zorgmachtiging te verlenen voor de duur van zes maanden (art. 6:4 Wvggz). Op de mondelinge behandeling is betrokkene niet verschenen, waarna de rechtbank de behandeling heeft aangehouden. Op de voortgezette mondelinge behandeling is betrokkene wederom niet verschenen.

Oordeel rechtbank

De rechtbank heeft daarop een zorgmachtiging voor de duur van twee maanden verleend en het overige deel aangehouden.

De rechtbank heeft overwogen dat betrokkene zonder bericht van verhindering niet is verschenen, dat het niet duidelijk was waar hij verbleef en hulpverleners, familie en advocaat geen contact met hem konden opnemen. Ook de onafhankelijk psychiater heeft betrokkene niet gesproken.

Oordeel Hoge Raad

In dit geval blijkt uit de beschikking en de overige stukken niet dat de rechtbank heeft onderzocht of betrokkene behoorlijk was opgeroepen voor de mondelinge behandeling. Evenmin heeft de rechtbank vastgesteld dat betrokkene langs andere weg bekend was met de plaats en het tijdstip van de mondelinge behandeling (art. 6:1 lid 10 Wvggz jo. art. 272 e.v. Rv). Bij die stand van zaken kon de rechtbank niet vaststellen dat betrokkene niet bereid was zich te doen horen (art. 6:1 lid 1 Wvggz jo. onder andere HR 20 december 2024, ECLI:NL:HR:2024:1890, r.o. 3.2).

De Hoge Raad vernietigt de beschikking en wijst de zaak terug.

mr. J.F. Groen

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-06-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:972

Zaaknummer: 24/04664

Rechters: M.V. Polak, T.H. den Tanja-van Broek en K. Teuben

Advocaten: D. Rijpma

Wetsartikelen: 6:4 Wvggz en 6:1 Wvggz

RECHTSPRAAK

Klachtzaak Wvggz. Huisregel met rookverbod tijdens het wandelen onder begeleiding (wobben) is niet in strijd met de Wvggz. Het wandelen onder begeleiding is een kortstondige onderbreking van het verblijf in de accommodatie en de behandeling wordt kortdurend verplaatst naar buiten de accommodatie. Rookverbod voldoet aan eisen van noodzakelijkheid, proportionaliteit en subsidiariteit. Beroep van de zorgaanbieder gegrond.

Klachtzaak Wvggz. In de huisregels is opgenomen dat roken tijdens het wandelen onder begeleiding ('wobben') is verboden. De rechtbank overweegt dat de termijnoverschrijding voor het indienen van het beroep tegen de beslissing van de klachtencommissie verschoonbaar is. De rechtbank acht dit rookverbod in de huisregels niet in strijd met de Wvggz. Het wandelen onder begeleiding is geen rookpauze maar onderdeel van de behandeling en moet worden uitgelegd als een kortstondige onderbreking van de zorgverlening in de accommodatie. Zo is deze regel noodzakelijk voor de ordentelijke gang van zaken en veiligheid in de accommodatie. Dit rookverbod voldoet aan de vereisten van noodzakelijkheid, proportionaliteit en subsidiariteit. Beroep van de zorgaanbieder is gegrond.

Feiten

Betrokkene was opgenomen bij de zorgaanbieder op basis van de zorgmachtiging en hem is verplichte zorg aangezegd, waaronder 'het beperken van de bewegingsvrijheid' en 'opname in een accommodatie'. Hij kan de accommodatie niet zelfstandig verlaten.

In de huisregels van de zorgaanbieder is onder meer opgenomen:

‘Roken

We zijn een rookvrije kliniek.

Op de afdeling en in je eigen kamer is roken of vaperen verboden.

Je kan van de verpleging nicotinepleisters of nicotinezuigtabletten krijgen.

Tijdens wandelen met een begeleider kan er niet gerookt worden.

Tijdens zelfstandige vrijheden is de keuze aan jou om wel of niet te roken.’

Oordeel klachtencommissie

Betrokkene heeft een klacht ingediend tegen het rookbeleid waarbij het hem niet wordt toegestaan binnen de kliniek en tijdens het begeleid wandelen buiten de kliniek te roken. De klachtencommissie heeft de klacht gegrond verklaard voor zover deze ziet op het in de huisregels van verzoeker opgenomen rookverbod bij het wandelen onder begeleiding buiten de accommodatie. De klacht van verweerder tegen het verbod op roken op zijn kamer en het balkon van de accommodatie is door de klachtencommissie ongegrond verklaard.

Oordeel rechtbank

Termijnoverschrijding

Ten eerste beoordeelt de rechtbank of het verzoekschrift van betrokkene tijdig is ingediend, namelijk binnen zes weken na de beslissing waarop de beslissing van de klachtencommissie aan betrokkene is meegedeeld (art. 10:7 lid 2 Wvggz). De rechtbank stelt dat in dit geval de datum van de telefonische mededeling geldt, omdat toen de beslissing van de klachtencommissie aan betrokkene is meegedeeld. Het verzoekschrift is twee weken te laat ingediend.

De rechtbank oordeelt echter dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is, omdat in de rechtsmiddelenclausule in de schriftelijke beslissing van de klachtencommissie ten onrechte staat dat vanaf die schriftelijke beslissing nog de beroepstermijn van zes weken nadien geldt. Daarnaast bevatte de telefonische mededeling nog niet de gronden van de beslissing en heeft de klachtencommissie de beslistermijn van veertien dagen overschreden, wat volgens de rechtbank niet voor rekening van betrokkene mag komen.

Omvang van de zaak

Ten tweede overweegt de rechtbank over de omvang van de zaak dat de klacht zich slechts richt tegen het door de klachtencommissie gegrond verklaarde deel, waarbij beide partijen ter zitting ondubbelzinnig hebben verklaard dat zij ten aanzien van de ongegrond verklaarde klachtonderdelen geen beslissing van de rechtbank verlangen.

De rechtbank overweegt dat de te beantwoorden vraag is of het algehele rookverbod zoals is opgenomen in de huisregels zich mag uitstrekken tot het wandelen onder begeleiding.

Met verwijzing naar het EVRM, de Grondwet en de Tabaks- en rookwarenwet overweegt de rechtbank dat, in dit geval, de zorgaanbieder verplicht is tot het instellen, aanduiden en handhaven van een rookverbod. De vraag die de rechtbank moet beoordelen is of dit rookverbod, zoals dat is neergelegd in de huisregels, zich mag uitstrekken tot het verbieden van roken tijdens begeleide wandelingen in de buitenlucht. Hiertoe overweegt de rechtbank dat ongewild meeroken (door medewerkers van de instelling) gezondheidsrisico's meebrengt, zodat daaraan een zwaarwichtiger belang dient te worden toegekend dan aan het recht van betrokkene om te roken.

Voorts overweegt de rechtbank dat het wandelen onder begeleiding ('wobben') geen rookpauze is, maar onderdeel van de behandeling van een betrokkene. Het betreft volgens de rechtbank een kortstondige onderbreking van het verblijf in de accommodatie, waarbij buiten de accommodatie nog steeds zorg wordt verleend. Hiermee voldoet het rookverbod tijdens het wandelen onder begeleiding aan het vereiste dat de huisregels de ordentelijke gang van zaken en veiligheid in de accommodatie regelen (als bedoeld in art. 8:15 Wvvgg). Het rookverbod voldoet volgens de rechtbank ook aan de vereisten van noodzakelijkheid, proportionaliteit en subsidiariteit. Zonder een algemene regel acht de rechtbank het aannemelijk dat de dan ontstane, ongelijke situatie tussen cliënten op eenzelfde afdeling, zal leiden tot onrust, hetgeen direct raakt aan de ordentelijke gang van zaken en veiligheid in de accommodatie. Bovendien is het voor niet-rokende medewerkers die het wandelen begeleiden, niet mogelijk zich aan een rokende cliënt te onttrekken, met ernstige gezondheidsrisico's tot gevolg. De rechtbank acht geen minder bezwarende alternatieven voorhanden om het doel van een rookvrije behandel- en werkomgeving te bereiken.

De rechtbank verklaart het beroep van de zorginstelling tegen het oordeel van de klachtencommissie gegrond en bepaalt dat haar beslissing in de plaats treedt van de beslissing van de klachtencommissie wat betreft haar gegrondverklaring ten aanzien van het in de huisregels opgenomen rookverbod bij het wandelen onder begeleiding buiten de accommodatie.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 10-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:3866

Zaaknummer: C/13/767870 / FA RK 25-2850

Rechters: L. van der Heijden, R.H. Mulderije en E. Dinjens

Advocaten: A.S. Kamphuis

Wetsartikelen: 10:3 Wvggz en 8:15 Wvggz

RECHTSPRAAK

Wvggz. Afwijzing verzoek beëindiging verplichte zorg. Verplichte zorg is afgelopen jaar niet toegepast.

Wvggz. Verzoek tot beëindigen van verplichte zorg. Betrokkene meent dat het goed met hem gaat en wil dit laten zien binnen een vrijwillig kader. Verplichte zorg is afgelopen jaar niet toegepast. Rechtbank wijst verzoek af, omdat behandelaars te veel zorgen en te weinig vertrouwen hebben.

Feiten

Betrokkene heeft de geneesheer-directeur verzocht om de verplichte zorg die is opgenomen in de zorgmachtiging te beëindigen. De geneesheer-directeur heeft dit verzoek afgewezen. De officier van justitie heeft het onderhavige verzoekschrift ingediend (ex art. 8:18 Wvggz) met het advies het verzoek af te wijzen.

Betrokkene voert hiertoe aan dat verplichte zorg niet nodig is, omdat hij een mentor en bewindvoerder heeft, hij ambulante hulp wil aanvaarden op basis van vrijwilligheid en er het afgelopen jaar geen noodzaak is geweest voor het toepassen van verplichte zorg. Hij wil na een lange periode van behandeling de kans krijgen dat hij hulpverlening in het vrijwillig kader kan accepteren. De hoofdbehandelaar en persoonlijk begeleider vinden de zorgmachtiging nog noodzakelijk.

Oordeel

De rechtbank is van oordeel dat de in de zorgmachtiging genoemde doelen van verplichte zorg nog niet zijn bereikt en dat er nog steeds wordt voldaan aan de gronden voor de zorgmachtiging (art. 6:4 en 3:3 Wvggz). Er hebben geen dusdanige veranderingen in de situatie van betrokkene plaatsgevonden die maken dat de verplichte zorg op dit moment niet meer noodzakelijk is. Betrokkene heeft een zeer beperkt ziektebesef en -inzicht. Volgens de medische verklaring is sprake van zelfoverschatting, psychische stoornissen en een diepgeworteld wantrouwen naar de wereld. Dit baart de rechtbank zorgen over het accepteren

van hulpverlening in het vrijwillig kader. De zorgverleners hebben toegelicht bij iedere vorm van zorg discussie met betrokkene te moeten voeren. Hoewel is gesteld dat de zorgmachtiging niet ingezet hoefde te worden de afgelopen periode, zorgt het feit dat de zorgmachtiging er nog wel is naar het oordeel van de rechtbank er wel voor dat voornoemde dagelijkse discussies uiteindelijk goed aflopen.

De rechtbank wijst het verzoek af.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 12-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:5943

Zaaknummer: C/03/340771 / BZ RK 25-747

Rechters: L.N. Geerman

Advocaten: A.A.J.L. van Elk de Freese

Wetsartikelen: 8:18 Wvggz, 6:4 Wvggz en 3:3 Wvggz

RECHTSPRAAK

Wvggz. Advocaat niet beschikbaar tijdens zitting. Geen ondubbelzinnige afstand van recht op rechtsbijstand. Vernietiging.

Wvggz. Advocaat van betrokkene heeft voorafgaand aangegeven telefonisch aanwezig te zullen zijn bij de zitting. Bij aanvang en tijdens de zitting is het niet gelukt om telefonisch contact met hem te krijgen. De rechtbank heeft de zorgmachtiging verleend. De Hoge Raad oordeelt dat geen sprake is van ondubbelzinnige afstand van betrokkene van het recht op rechtsbijstand. Vernietiging en terugverwijzing.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is een aansluitende zorgmachtiging verzocht voor de duur van twaalf maanden. Voorafgaand aan de mondelinge behandeling heeft de advocaat van betrokkene de rechtbank verzocht of hij telefonisch kon deelnemen aan de zitting omdat hij in het buitenland verbleef. Bij aanvang en tijdens de zitting is het niet gelukt om telefonisch contact met hem te krijgen. De rechtbank heeft de zorgmachtiging verleend.

Oordeel

De Hoge Raad overweegt dat uit artikel 5 EVRM, alsmede uit de artikelen 1:7 lid 1, aanhef en onder a, 5:4 lid 1, aanhef en onder d, en 6:1 lid 1 Wvggz volgt dat een betrokkene ter zake van een verzoek om verlening van een zorgmachtiging recht heeft op rechtsbijstand door een advocaat. Het doen van afstand van het recht op rechtsbijstand is als zodanig niet onverenigbaar met de Wvggz, noch met artikel 5 EVRM. In Wvggz- en Wzd-zaken mag die afstand echter alleen dan worden aangenomen als de betrokkene zijn wil daartoe in vrijheid heeft kunnen bepalen, die wil ondubbelzinnig kan worden vastgesteld, mede gelet op een mogelijke stoornis, en het doen van afstand in verhouding staat tot het belang van het recht dat daarmee wordt prijsgegeven (ECLI:NL:RBROT:2024:13794). Dat blijkt in casu niet.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst het geding terug naar die rechtbank.

mr. J.F. Groen

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:818

Zaaknummer: 25/00481

Rechters: M.V. Polak, F.J.P. Lock en F.R. Salomons

Advocaten: E.F.A. Linssen-van Rossum

Wetsartikelen: 5 EVRM, 1:7 Wvggz, 5:4 Wvggz en 6:1 Wvggz

RECHTSPRAAK

Klachtzaak Wvggz. Klacht over verplichte toediening van medicatie gegrond. Medicatie voldoet niet meer aan proportionaliteit door bijwerkingen.

Klachtzaak Wvggz. Betrokkene ervaart ernstige trillingen, die volgens de neuroloog een bijwerking van de medicatie zijn (parkinsonisme). Betrokkene functioneert goed en de medicatie wordt al afgebouwd. Verplichte toediening van medicatie voldoet niet meer aan de eisen van proportionaliteit. Middel is erger dan de kwaal. Klacht gegrond.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is een zorgmachtiging verleend, onder meer met het toedienen van medicatie als vorm van verplichte zorg. De zorgverantwoordelijke heeft een beslissing hiertoe genomen. De klachtencommissie heeft de door betrokkene hiertegen ingediende klacht processueel gegrond en inhoudelijk ongegrond verklaard.

Oordeel

De instelling heeft een nieuwe aanzeggingsbrief voor verplichte zorg aan betrokkene uitgereikt. Daarmee is het formaliteitsgebrek dat de klachtencommissie heeft geconstateerd hersteld.

Ten aanzien van de inhoud oordeelt de rechtbank dat de beslissing niet voldoet aan de algemene uitgangspunten en eisen van artikel 2:1 Wvggz. De rechtbank overweegt dat het voorheen niet goed ging met betrokkene, maar nu wel. Hij is ingebed in zorg, woont in en wordt begeleid door een instelling en functioneert goed. Betrokkene krijgt medicatie, maar hij ondervindt hier ernstige bijwerkingen van. Hij heeft onder meer last van heftig trillende handen, wat hem beperkt in zijn doen en laten. Volgens de neuroloog is dit parkinsonisme, een bijwerking van de medicatie (de psychiater schrijft de trillingen toe aan Parkinson). De medicatie is al afgebouwd van eenmaal per drie maanden naar eenmaal per vier maanden. Betrokkene wil de medicatie verder afbouwen. De rechtbank oordeelt dat de afbouw moet

worden doorgezet om te proberen zonder medicatie te functioneren. Omdat de zorg rond betrokkene goed geregeld is, kan bij een eventuele verslechtering tijdig en adequaat worden ingegrepen. Op dit moment voldoet de verplichte toediening van antipsychotica niet langer aan de eisen van proportionaliteit. Het middel lijkt zogezegd op dit moment erger dan de kwaal.

De rechtbank verklaart de klacht gegrond.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 23-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:2376

Zaaknummer: C/16/590484 FV RK 25-728

Rechters: M.A.A.T. Engbers

Advocaten: A.M.P.M. Adank

Wetsartikelen: 6:4 Wvggz en 8:9 Wvggz

RECHTSPRAAK

Klacht tegen arts over deskundigenonderzoek en rapportage in letselschadezaak kennelijk ongegrond.

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) verklaart een klacht tegen een arts (niet praktiserend neuroloog) in zijn hoedanigheid als deskundige in een letselschadezaak kennelijk ongegrond. Het RTG oordeelt dat de arts bij het onderzoek en het opstellen van zijn rapport zorgvuldig heeft gehandeld, binnen zijn deskundigheid is gebleven en op een redelijke en goed onderbouwde manier tot zijn conclusies is gekomen.

Feiten

Klager was in 2019 betrokken bij een fietsongeval. In het kader van de afwikkeling van de letselschadezaak werd door de arts een gezamenlijk deskundigenonderzoek (neurologische expertise) verricht. Tijdens het onderzoek op 20 september 2023 werden klager en zijn partner gehoord en werd een uitgebreide anamnese afgenomen. De arts stelde conceptrapporten op en verstuurde uiteindelijk een definitief rapport, waarin hij concludeerde dat klager tijdelijke nekkachten had, maar dat er geen aanwijzingen waren voor schedel-hersenletsel of whiplash-associated disorder, en dat de overige klachten geen neurologische oorzaak hadden.

Daarop diende klager een klacht in over het onderzoek en de daaropvolgende rapportage, met verwijten zoals vermeende onheuse bejegening, verdraaiing van feiten, onvoldoende vermelding van emoties of gezondheidstoestand, het niet serieus nemen van nekkachten, het baseren van conclusies op eigen aannames en het negeren van bevindingen van andere zorgverleners.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) oordeelt dat de arts zorgvuldig te werk is gegaan, de feiten en klachten zorgvuldig heeft gewogen, rekening heeft gehouden met eerdere bevindingen van andere zorgverleners en binnen zijn deskundigheid en de geldende

richtlijnen tot zijn conclusies is gekomen. Het RTG benadrukt dat het bij de beoordeling van een deskundigenrapport gaat om de vraag of het rapport voldoet aan de eisen van zorgvuldigheid, methodologie, onderbouwing en transparantie, en dat de inhoudelijke conclusies slechts marginaal worden getoetst. Onheuse bejegening kan niet worden vastgesteld en het rapport is voldoende gemotiveerd en onderbouwd.

Op basis hiervan verklaart het RTG de klacht in al haar onderdelen kennelijk ongegrond.

mr. I.W. Hanemaaijer

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 22-08-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2025:209

Zaaknummer: A2025/8109

Advocaten: S. Slabbers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Klacht tegen huisarts wegens tekortschietend onderzoek en dossiervoering gegrond. Berisping.

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) verklaart een klacht tegen een huisarts gegrond en legt hem de maatregel van berisping op. Volgens het RTG is de huisarts tekortgeschoten in de dossiervoering, heeft hij niet adequaat gereageerd op de aansprakelijkstelling en heeft hij niet gehandeld volgens de professionele standaard doordat hij zich te veel heeft gericht op een specifieke diagnose, geen nader onderzoek heeft uitgevoerd en geen tweede visite heeft afgelegd, ondanks herhaalde berichten van familieleden over de toestand van patiënte.

Feiten

De partner van klager werd in de ochtend door de huisarts thuis gezien met hevige rugpijn, vergelijkbaar met klachten die zij vijf jaar eerder had bij een niersteenaanval. De huisarts was naar eigen zeggen niet op de hoogte van de kortademigheid van patiënte. De huisarts stelde de diagnose nierstenen, gaf morfine tegen de pijn en schreef diclofenac voor. In de loop van de dag namen de zoon en klager contact op met de praktijk, waarbij zij melding maakten van benauwdheid en een gorgelend geluid. De huisarts adviseerde de situatie aan te kijken, met het advies om bij toename van klachten weer contact op te nemen. In de avond overleed patiënte onverwachts. Uit de obductie bleek dat sprake was van een acute longontsteking, mogelijk in combinatie met sepsis.

Klager verwijt de huisarts onvoldoende en onzorgvuldige dossiervoering, dat hij niet volgens de professionele standaard heeft gehandeld door te beperkt onderzoek te verrichten en geen actie te ondernemen bij de zorgen van familieleden, en ten slotte dat hij traag en onvoldoende heeft gereageerd op een civiele aansprakelijkstelling.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) acht de klacht in al haar onderdelen gegrond. De huisarts had uitgebreider onderzoek moeten doen en meer gegevens moeten vastleggen. Na de herhaalde telefoontjes van familieleden had hij zijn diagnose moeten heroverwegen en een tweede visite moeten afleggen. Ook had hij sneller en zorgvuldiger moeten handelen bij de afwikkeling van de aansprakelijkstelling.

Het RTG legt de maatregel van berisping op en veroordeelt de huisarts tot betaling van de proceskosten van klager. Bij de maatregel weegt mee dat hoewel de huisarts erkent dat hij patiënte had moeten bezoeken, hij de verantwoordelijkheid ook bij anderen (zoals de assistente en de familie) legt.

mr. I.W. Hanemaaijer

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 12-08-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZRSHE:2025:90

Zaaknummer: H2024/7238

Advocaten: L. Brokken en J.A.M. de Kerf

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Psychiater krijgt berisping wegens onzorgvuldige rijbewijskeuring en gebrek aan zelfinzicht.

Psychiater krijgt berisping wegens onzorgvuldig keuringsrapport van rijgeschiktheid. Verweerder geeft onvoldoende blijk van vakkundigheid en zorgvuldigheid en toont weinig zelfinzicht of -reflectie.

Feiten

Nadat klager voor de derde keer zakte voor zijn rijexamen, adviseerde de CBR-examinator om een medische keuring te ondergaan in verband met aandachts- en concentratieproblemen tijdens het rijden. De CBR-examinator vroeg klager of hij mogelijk ADHD had. Klager bevestigde dat.

Klager onderging deze keuring op 2 maart 2024. Verweerder, psychiater, concludeerde op 26 maart 2024 dat klager nu niet rijgeschikt was. Hij kreeg het advies zich nader te laten onderzoeken en mogelijk behandelen. Verweerder baseerde dit onder andere op vermeende ADHD bij klager, kenmerken van ASS, enig overschatten van zichzelf, een gebrek aan zelfreflectie en ziektebesef en -inzicht alsmede klagers wens om piloot te worden.

Klager was het niet eens met de rapportage en diende op 29 april 2024 een klacht in bij het bureau waaraan verweerder verbonden is. Verweerder reageerde schriftelijk op de klacht. Op 20 juli 2024 onderging klager een onafhankelijke herkeuring, waarbij hij wel rijgeschikt werd geacht.

Klacht

Klager verwijt de psychiater dat hij:

- a. onzorgvuldig medisch onderzoek heeft verricht;
- b. een onjuiste rapportage heeft opgesteld, onder andere door misinterpretatie van de ADHD-

diagnose, foute observaties over gedrag en het gebrek aan een eigen evaluatie.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle (RTG) beoordeelt de klacht aan de hand van vijf criteria voor deskundigenrapportages zoals geformuleerd in vaste jurisprudentie (ECLI:NL:TGZCTG:2014:17).

Het RTG concludeert dat de rapportage niet voldoet aan de eisen die daaraan gesteld worden. Verweerder heeft in het rapport op onvoldoende inzichtelijke en consistente wijze uiteengezet op welke gronden de conclusies van het rapport steunen. Zo verwijst verweerder naar een psychologisch onderzoek uit 2009, maar daaruit volgt niet dat bij klager destijds ADHD is vastgesteld. De veronderstelling in het rapport dat er bij klager ADHD was vastgesteld komt het RTG daarom niet zonder meer begrijpelijk voor, temeer nu verweerder ook constateerde dat klager zich in de jaren nadien goed ontwikkelde en psychisch stabiel was.

Wanneer verweerder stelt dat hij zelf geen diagnose ADHD heeft gesteld, is voor het college niet zonder meer begrijpelijk wat verweerder in deze context bedoelt met zijn opmerking over een gebrek aan zelfreflectie, ziektebesef en -inzicht. Datzelfde geldt voor de koppeling die verweerder maakt met de wens van klager om piloot te worden en het niet meer nemen van medicatie (Concerta). Behalve een verwijzing naar de Regeling eisen geschiktheid 2000 en de daarbij behorende checklist heeft verweerder hier, ook ter zitting, geen nader inzicht in kunnen geven. Zonder duidelijke onderbouwing ziet het college niet in wat de relevantie daarvan is en komt een en ander in zekere zin suggestief over.

Tijdens de zitting heeft verweerder toegelicht dat hij een 'niet plus gevoel' had. Verweerder heeft toen geen eigen onderzoek gedaan door bijvoorbeeld navraag te doen bij de behandelend sector of informatie op te vragen bij de huisarts over de (huidige) gezondheidstoestand van klager. Het had juist vanwege dat 'niet plus gevoel' op zijn weg gelegen om wel nader onderzoek te doen alvorens een conclusie daaraan te verbinden of om, zonder dat nader onderzoek, van een oordeel over de rijgeschiktheid van klager af te zien.

Het RTG concludeert dan ook dat de rapportage op onderdelen onduidelijk en onjuist is, de genoemde feiten en omstandigheden niet logischerwijs leiden tot de getrokken conclusie, de gebruikte onderzoeksmethode niet afdoende was en er geen nadere informatie is opgevraagd.

Het RTG overweegt dat, gelet op de grote belangen, zowel de gekeurde zelf als de samenleving erop moeten kunnen vertrouwen dat een deskundigenrapport in het kader van een rijvaardigheidskeuring op een vakkundige en zorgvuldige wijze tot stand komt. Verweerder heeft in dit geval op meerdere onderdelen onvoldoende blijkt gegeven van de vereiste

vakkundigheid en zorgvuldigheid, niet alleen bij het afnemen van het onderzoek maar ook bij het opstellen van de rapportage. Daarnaast heeft verweerder in de aan deze procedure voorafgaande correspondentie tussen hem en klager en ook in de procedure voor het tuchtcollege weinig zelfinzicht en -reflectie getoond. Het RTG legt verweerder een berisping op.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 22-07-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2025:83

Zaaknummer: Z2024/7764

Wetsartikelen: 47, lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Voorzittersbeslissing. Klacht tegen aios over het niet (laten) doen van een melding kennelijk ongegrond. Aios niet betrokken bij behandeling.

Voorzittersbeslissing. Klacht tegen een aios over het niet (laten) doen van een melding. De aios was niet betrokken bij de behandeling en hoefde niet te melden. Verslaglegging van complicatiebespreking niet onjuist gebleken. Kennelijk ongegrond.

Feiten

De moeder van klaagster werd op 4 december 2024 opgenomen in het ziekenhuis voor een ERCP. Tijdens deze ingreep lukte het niet om succesvol te canuleren na een pre cut, waarop de procedure werd gestaakt. Na afloop ontwikkelde patiënte klachten die wezen op een pancreatitis. Zij werd op 5 december 2024 opgenomen op de intensive care. Patiënte overleed op 6 december 2024.

Verweerster was ten tijde van het overlijden van patiënte (vierdejaars) assistent in opleiding tot MDL-arts (aios). Tijdens de complicatiebespreking op 10 december 2024 heeft zij aantekeningen gemaakt in het medisch dossier, waarin onder meer werd genoteerd dat het om een hoog risico complicatie ging en dat een Prisma-melding door een andere arts zou worden gedaan.

Klacht

Klaagster verwijt verweerster dat zij geen melding heeft gedaan van fouten en er ook niet op heeft aangedrongen dat er een melding zou worden gedaan door de arts die de ERCP-procedure heeft uitgevoerd. Daarnaast wordt verweerster verweten dat zij onvoldoende kritisch naar het dossier en het beloop heeft gekeken, mogelijk om de opleider niet tegen zich in het harnas te jagen.

Oordeel

De voorzitter van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle (RTG) stelt voorop dat zorgverleners tuchtrechtelijk alleen verantwoordelijk zijn voor hun eigen handelen. Vast staat dat verweerster niet betrokken was bij de behandeling van patiënte. Zij is daarbij pas op 10 december 2024 betrokken geraakt, tijdens de complicatiebespreking. Omdat zij geen rol had bij de behandeling zelf, lag het niet op haar weg om een melding te doen of daartoe bij anderen aan te dringen. Alleen al om die reden is de klacht kennelijk ongegrond.

Voor zover klaagster heeft willen klagen over de inhoud van de notitie van 10 december 2024, is die klacht ook kennelijk ongegrond. Hoewel het beter was geweest als verweerster in de notitie zelf duidelijk had aangegeven dat het een verslag was van een complicatiebespreking met meerdere aanwezigen, ziet de voorzitter geen aanleiding aan de lezing van verweerster te twijfelen. Niet gebleken is dat de verslaglegging een onjuiste weergave is van wat tijdens de complicatiebespreking is geconcludeerd en afgesproken.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 22-07-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2025:86

Zaaknummer: Z2025/8329

Advocaten: S.J. Muntinga

Wetsartikelen: 47, lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Voorzittersbeslissing. Klacht tegen bestuurder ziekenhuis. Bestuurder is niet verantwoordelijk voor verweten handelen. Niet-ontvankelijk.

Voorzittersbeslissing. Klacht nabestaande over organisatie van zorg en dossiervoering in ziekenhuis tegen arts-bestuurder van ziekenhuis. Niet-ontvankelijk.

Feiten

De moeder van klaagster werd op 4 december 2024 opgenomen in het ziekenhuis voor een ERCP. Tijdens deze ingreep lukte het niet om succesvol te canuleren na een pre cut, waarop de procedure werd gestaakt. Na afloop ontwikkelde patiënte klachten die wezen op een pancreatitis. Zij werd op 5 december 2024 opgenomen op de intensive care. Patiënte overleed op 6 december 2024.

Verweerster is arts en voorzitter van de raad van bestuur van het ziekenhuis. In die hoedanigheid is zij, samen met een collega-bestuurder eindverantwoordelijk voor zowel de bedrijfsvoering als de kwaliteit van zorg in het ziekenhuis.

Klacht

Klaagster verwijt verweerster dat:

- a. de dossiervoering door de zorgverleners zo slecht georganiseerd is dat daar weinig samenhang in te ontdekken is;
- b. de zorgverlening zo slecht is georganiseerd dat onduidelijk is wie de eindverantwoordelijke zorgverlener is.

Oordeel

De voorzitter van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle (RTG)

overweegt allereerst dat het verweten handelen handelt door verweerster als voorzitter van de raad van bestuur van het ziekenhuis. Uit artikel 47 lid 1 aanhef en onder b van de Wet BIG volgt dat het handelen van een BIG-geregistreeerde beroepsbeoefenaar onder de zogenoemde tweede tuchtnorm valt als door deze is gehandeld in strijd met het belang van een goede uitoefening van de individuele gezondheidszorg, dan wel als dit handelen in strijd is met hetgeen een behoorlijk beroepsbeoefenaar betaamt. Ook het handelen van een BIG-geregistreeerde beroepsbeoefenaar in een leidinggevende en/of bestuurlijke functie kan op grond van de tweede tuchtnorm tuchtrechtelijk worden beoordeeld mits dat handelen weerslag heeft op de individuele gezondheidszorg en plaatsvindt binnen het deskundigheidsgebied van de betrokkene. Wel dient rekening te worden gehouden met de discretionaire ruimte van de leidinggevende/bestuurder.

Klachtonderdeel a): patiëntendossier

De voorzitter overweegt dat een bestuurder in het algemeen geen directe invloed heeft op individueel medisch handelen en dat onvoldoende dossiervoering ten aanzien van een individuele patiënt door individuele behandelaars doorgaans niet onder de verantwoordelijkheid van een bestuurder valt. De keuze voor een bepaald elektronisch patiëntendossier valt bovendien onder de beleidsvrijheid van het bestuur, tenzij er duidelijke aanwijzingen zijn dat het programma niet aan de daaraan te stellen eisen voldoet. Daarvan is in dit geval niet gebleken.

Klachtonderdeel b): eindverantwoordelijke zorgverlener

Ook hiervoor geldt dat een bestuurder geen directe invloed heeft op individueel handelen in individuele zaken. Het feit dat voor een individuele patiënt of diens familie onduidelijk was welke van de betrokken zorgverleners eindverantwoordelijke of aanspreekpunt was, valt in zijn algemeenheid niet onder de verantwoordelijkheid van een bestuurder. Dit kan slechts anders zijn indien de zorg binnen het ziekenhuis op dit punt structureel niet voldoet aan de daaraan te stellen eisen. Uit het klaagschrift blijkt niet dat hiervan sprake is.

De voorzitter van het RTG stelt vast dat het bij de verwijten niet gaat om handelen waarvoor verweerster onder de tweede tuchtnorm verantwoordelijk kan worden gehouden. Klaagster is kennelijk niet-ontvankelijk in haar klacht.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 22-07-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2025:84

Zaaknummer: Z2025/8321

Advocaten: V.C.A.A.V. Daniels

Wetsartikelen: 47, lid 1 onder b Wet BIG

RECHTSPRAAK

Diverse klachten tegen arts in opleiding ongegrond. Ervaring en positie van de arts in het behandelteam worden door RTG meegewogen in oordeel.

Diverse klachten tegen een arts in opleiding tot psychiater (o.a. schending informatieplicht en beroepsgeheim). Mede gelet op ervaring en positie in het behandelteam zijn de klachten ongegrond.

Feiten

Klaagster werd op 25 januari 2024 door verweerder, arts in opleiding tot psychiater, gezien voor een intake op de polikliniek Psychiatrie van een academisch ziekenhuis. Klaagster was bekend met een moeilijk te behandelen depressie en wilde esketamine als behandeling overwegen. De intake werd zelfstandig door de arts uitgevoerd, onder supervisie, waarbij de supervisor aan het begin en einde van de intake aanwezig was. De bevindingen werden na overleg met de supervisor en collega's met klaagster en haar ex-partner besproken. Een uitgebreid intakeverslag werd opgesteld.

Op 5 februari 2024 werden de bevindingen besproken in een multidisciplinair overleg (MDO), met als advies om te overleggen met een psychiater gespecialiseerd in esketamine en contact op te nemen met klaagsters behandelend psychiater over andere behandelmogelijkheden, zoals psychotherapie.

Op 7 februari 2024 vond een terugkoppelingsgesprek van het MDO plaats, waarvan geen notitie werd gemaakt. Later die dag verzocht klaagster per e-mail om een verwijzing naar X voor Mentalisation Based Therapy (MBT).

Op 16 februari 2024 besprak verweerder telefonisch met klaagsters ex-partner (met toestemming van klaagster) de bevindingen en conclusies en werd afgesproken dat klaagsters eigen psychiater een verwijzing naar X kon regelen.

Op 27 februari 2024 vond een indicatiegesprek plaats met klaagster, haar ex-partner en dr. Z., waarbij opnieuw werd uitgelegd dat er geen indicatie was voor esketamine, maar wel voor

MBT.

Op 1 maart 2024 verstuurde verweerder een eindbrief/terugkoppeling naar de huisarts en een kopie naar de behandelend psychiater.

Klaagster uitte op 5 maart 2024 haar onvrede over de diagnose, intake en dossiervorming. Vervolgens hebben de supervisor en verweerder diverse stappen ondernomen om de klachten van klaagster te adresseren, waaronder een telefoongesprek en een schriftelijke reactie op 5 april 2024, waarbij zij haar wezen op de mogelijkheid van een addendum of vernietiging van het dossier. Hierna diende klaagster de onderhavige tuchtklacht in.

Klacht

Klaagster verwijt de arts:

- a. het stellen van een onjuiste diagnose;
- b. schending van de informatieplicht;
- c. een onzorgvuldige dossiervorming;
- d. het schenden van het beroepsgeheim;
- e. een gebrekkige voorlichting over verdere behandelmogelijkheden.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam (RTG) stelt bij de beoordeling voorop dat de arts in kwestie een arts in opleiding tot psychiater is, werkzaam onder directe supervisie. Van hem mag worden verwacht dat hij handelt als een redelijk bekwame arts in opleiding binnen zijn deskundigheidsgebied, waarbij hij toezicht ontvangt van een ervaren supervisor.

Klachtonderdeel a): onjuiste diagnose

Het RTG oordeelt dat de diagnose voortkwam uit een zorgvuldige intake, overleg met de supervisor, toetsing in het MDO en consultatie met een deskundige op het gebied van esketaminebehandeling. Hoewel het college de diepgang van het onderzoek en de afweging van de exclusiecriteria voor esketamine summier vindt, met onvoldoende aandacht voor de medische voorgeschiedenis van klaagster, is dit, gelet op de beperkte ervaring en de positie

van de arts binnen het behandelteam, onvoldoende voor een tuchtrechtelijk verwijt. De arts heeft gehandeld zoals van een arts in opleiding mag worden verwacht. Dit klachtonderdeel is ongegrond.

Klachtonderdeel b): schending informatieplicht

De arts erkent dat niet alle aspecten van het intakeverslag met klaagster zijn besproken. Het college stelt echter vast dat de belangrijkste bevindingen en conclusies, inclusief een schematische casusconceptualisatie, wél met haar zijn gedeeld. Klaagster heeft dit schema ook herkend. Van een arts mag niet worden verwacht dat ieder detail van het medisch dossier integraal met de patiënt wordt besproken, zeker wanneer het gaat om bijzaken. Tevens heeft klaagster de gelegenheid gekregen tot het stellen van vragen. Dit klachtonderdeel is ongegrond.

Klachtonderdeel c): onzorgvuldige dossiervorming

De arts erkent dat het adviesgesprek op 7 februari 2024 niet is vastgelegd in het dossier. De arts betreurt dit, weet niet waarom dit is gebeurd, biedt excuses aan en zegt toe in de toekomst zorgvuldiger te zijn. Het college stelt vast dat sprake is van een omissie, maar dat een dergelijke incidentele fout onvoldoende is om de arts hiervan een tuchtrechtelijk verwijt te maken. De arts heeft excuses aangeboden, verbetering toegezegd en de continuïteit van zorg is niet in het gedrang geweest, aangezien de conclusies van het verslag wel met klaagster zijn besproken, hetgeen blijkt uit de e-mail die klaagster later die dag stuurde naar de arts. Dit klachtonderdeel is ongegrond.

Klachtonderdeel d): schenden beroepsgeheim

Volgens klaagster had de eindbrief van 23 februari 2024, ondertekend door de arts en zijn supervisor, niet zonder haar expliciete toestemming verstuurd mogen worden naar de (verwijzend) huisarts en haar behandelend psychiater. Het college wijst erop dat de KNMG-richtlijn 2024 inderdaad expliciete toestemming vereist binnen de GGZ-context. Het ziekenhuis waar de arts werkt hanteerde ten tijde van het handelen echter een beleid van 'veronderstelde toestemming' ten aanzien van de verwijzer. De arts volgde dit beleid en handelde bovendien na accordering van de supervisor. Gelet op zijn positie binnen het zorgteam kon niet van hem worden verwacht dat hij daarvan (in strijd met de instructie van de supervisor) zou afwijken. Wat betreft het versturen van de brief aan de behandelend psychiater geldt hetzelfde: de arts meende met dit handelen te voldoen aan het verzoek van klaagster om een verwijzing naar instelling X voor MBT. Ook hier werd de brief geaccordeerd door de supervisor. Dit alles op zichzelf en in onderling verband bezien, leidt het college niet

tot een aan de arts tuchtrechtelijk te maken verwijt. Dit geldt ook voor verzending van de eindbrief naar de behandelend psychiater. Dit klachtonderdeel is ongegrond.

Klachtonderdeel e): gebrekkige voorlichting

Gelet op de gestelde diagnose heeft de arts klaagster een psychotherapeutische behandeling geadviseerd. Die behandeling wordt echter niet aangeboden in het ziekenhuis waar de arts werkzaam is. Expertise over een dergelijke behandeling ontbrak bij de arts. Klaagster kwam zelf met het voorstel om haar te verwijzen naar X voor een behandeling via MBT. X is een instelling die psychotherapie aanbiedt en gespecialiseerd is in behandeling van persoonlijkheidsproblematiek. Omdat de exacte vorm van psychotherapie het beste kan worden bepaald door de instelling die deze therapie aanbiedt, is hierover door de arts geen uitgebreide informatie verstrekt. Het college vindt deze handelwijze van de arts navolgbaar en acht dit handelen niet tuchtrechtelijk verwijtbaar. Dit klachtonderdeel is ook ongegrond.

Het college verklaart de klacht ongegrond.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 22-07-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2025:183

Zaaknummer: A2024/7803

Wetsartikelen: 47, lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Verlenging machtiging uithuisplaatsing baby vanwege 22 botbreuken.

Is de mate van hechting of belang veiligheid kind doorslaggevend? De ouders hebben het kind niet tegen het ontstane letsel kunnen beschermen. Op de staat rust de verplichting om slachtoffers tegen huiselijk geweld te beschermen. De veiligheid van het kind dient hierbij centraal te worden gesteld.

Feiten

De baby heeft vanwege letsel in het ziekenhuis verbleven en is vanuit het ziekenhuis op basis van een machtiging tot uithuisplaatsing in een pleeggezin geplaatst.

Het Landelijk Onderzoeks- en Expertisebureau FMO (LOEF) heeft onderzoek naar het letsel gedaan. Er is bij de baby een combinatie van 22 verschillende botbreuken geconstateerd die op verschillende momenten zijn ontstaan. De botbreuken zijn verspreid over vrijwel het gehele lichaam en sommige hiervan zijn uiterst zeldzaam. Voor een deel van de breuken is de geboorte als ontstaansmoment zeer onwaarschijnlijk. De combinatie van bevindingen is veel waarschijnlijker onder de hypothese 'toegebracht letsel' dan onder de hypothese 'accidenteel letsel'.

De machtiging tot uithuisplaatsing is een aantal keer verlengd en is in de bestreden beschikking voor een kortere periode verlengd dan door de Raad voor de Kinderbescherming was verzocht. De rechtbank acht het belang van de (mate van) hechting tussen de baby en de ouders van doorslaggevende betekenis. Zowel de Raad als de betrokken GI kunnen zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank.

Oordeel

Op basis van de bevindingen van LOEF dient te worden geconcludeerd dat de botbreuken zijn ontstaan in (ten minste) twee periodes tussen de ziekenhuisopname van de minderjarige. Het is uiterst zorgelijk dat de ouders geen verklaring kunnen geven voor het ontstaan van de (ten

minste) 22 botbreuken. Zeer waarschijnlijk is dat de minderjarige slachtoffer is van kindermishandeling en dat het letsel is toegebracht in de context van de thuissituatie bij de ouders.

Niet valt vast te stellen wie het letsel heeft toegebracht, maar de ouders hebben de minderjarige in ieder geval niet tegen het ontstaan van het letsel kunnen beschermen. In het belang van een jong, weerloos kind, dat volledig afhankelijk is van zijn verzorgers, dient ieder risico op het opnieuw opdoen van dergelijke negatieve ervaringen te worden vermeden. Hierbij wijst het hof op de op de Staat rustende verplichtingen die voortvloeien uit artikel 19 IVRK en artikel 16 van het Verdrag van Istanbul om slachtoffers van huiselijk geweld te beschermen tegen verdere daden van geweld. In de memorie van toelichting bij de goedkeuring van het Verdrag van Istanbul staat bij artikel 2 lid 2 dat het verdrag van toepassing is op alle slachtoffers van huiselijk geweld, dus ook op mannen en kinderen. Vanzelfsprekend is dat uit die verplichtingen voortvloeit dat de rechter die beslist over te nemen kinderbeschermingsmaatregelen, de veiligheid van het kind centraal stelt.

De machtiging tot huisplaatsing dient dan ook voor de gehele door de Raad verzochte periode te worden verlengd.

mr. E. Lam

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 10-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2088

Zaaknummer: 200.355.588_01, 200.356.388_01 en 200.356.388_02

Rechters: Beij, E.P. de E.P. de Beij, E.M.D.M. van der Linden en A.C. van den Boogaard

Advocaten: J. Nederlof en L. Proenings

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Klacht Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd tegen verpleegkundige wegens grensoverschrijdend gedrag en schending beroepsgeheim. Schorsing twaalf maanden met voorwaarden.

Klacht van Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd tegen een verpleegkundige wegens een relatie met een (voormalig) patiënt tijdens de afkoelingsperiode en schending van het beroepsgeheim. Klacht gegrond. Schorsing twaalf maanden, drie maanden voorwaardelijk, met bijzondere voorwaarden.

Feiten

Verweerster, verpleegkundige, was werkzaam in een instelling voor verslavingszorg waar de patiënt was opgenomen. Tijdens zijn opname schreef de patiënt een persoonlijke brief aan de verpleegkundige waarin hij zijn telefoonnummer achterliet en aangaf haar beter te willen leren kennen.

Op 5 oktober 2022 stuurde de verpleegkundige de patiënt een WhatsAppbericht, waarin ze aangaf hem snel weer te willen zien. De patiënt verliet de instelling op 7 oktober en antwoordde diezelfde ochtend op haar bericht. Nog diezelfde dag ontstond intensief contact via WhatsApp.

Op 8 oktober 2022 bezocht de verpleegkundige de patiënt thuis en begonnen ze een (seksuele) relatie, die voortduurde tot en met december 2022. Tijdens deze periode ontmoetten zij elkaars ouders en bleef er intensief contact bestaan, ook toen de patiënt aangaf ruimte nodig te hebben.

Gedurende deze relatie deelde de verpleegkundige vertrouwelijke informatie over andere patiënten uit de instelling. Zo meldde zij dat een patiënt een waarschuwing had gekregen, niet was komen opdagen bij een wandeling, ontslagen was of 'zielig' was. In sommige gevallen noemde zij ook expliciet de naam en persoonlijke omstandigheden van die patiënten. Al deze

communicatie vond plaats via WhatsApp en zonder toestemming van de desbetreffende patiënten.

Op 17 oktober 2022 wees de verpleegkundige de patiënt op een artikel in *Nursing* over een verpleegkundige die geschorst werd wegens een relatie met een ex-patiënt. Desondanks beëindigde zij de relatie niet.

De patiënt berichtte de verpleegkundige in november 2022 dat hij weinig ruimte voor haar had, waarop de verpleegkundige het contact voortzette: 'En ik laat je niet zomaar vallen, ook al blijf je me wegduwen.' Het contact eindigde definitief op 19 februari 2023 op initiatief van de verpleegkundige.

Op 11 augustus 2023 ontving de instelling een melding van een externe organisatie waar de patiënt inmiddels werd begeleid. Die organisatie meldde dat een mannelijke cliënt een relatie zou hebben gehad met een vrouwelijke medewerker van de instelling. De instelling stelde daarop een intern onderzoek in en sprak op 24 augustus 2023 met de verpleegkundige. De volgende dag werd zij op staande voet ontslagen.

Klacht

De inspectie verwijt de verpleegkundige dat zij:

- a. seksueel grensoverschrijdend heeft gehandeld door tijdens de behandelrelatie privécontact aan te gaan met een patiënt en aansluitend aan de behandelrelatie een seksuele en persoonlijke relatie aan te gaan met de patiënt;
- b. onprofessioneel heeft gehandeld door medische informatie over patiënten met een derde te delen.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch (RTG) verklaart de klacht gegrond.

Klachtonderdeel a) (Seksueel grensoverschrijdend handelen):

Ten aanzien van het eerste klachtonderdeel oordeelt het RTG dat sprake is van seksueel grensoverschrijdend gedrag. Binnen een zorgrelatie bestaat een ongelijke verhouding, die zich kenmerkt door afhankelijkheid van de patiënt ten opzichte van de zorgverlener vanwege diens kennis en kunde en de geboden medische hulp. Om die reden is een seksuele relatie nooit

toegestaan tussen zorgverlener en patiënt. De ongelijke verhouding en afhankelijkheidsrelatie bestaan ook enige tijd na beëindiging van de zorgrelatie. Daarom is het aangaan van een seksuele relatie ook tijdens de afkoelingsperiode nooit toegestaan. De afkoelingsperiode is de periode die de zorgverlener na beëindiging van de zorgrelatie met een patiënt in acht moet nemen voordat de zorgverlener een persoonlijke, niet-professionele relatie kan aangaan met die, inmiddels voormalige, patiënt. Deze periode is bedoeld om afstand te creëren, om de ongelijke verhouding van de zorgrelatie op te heffen.

De verpleegkundige is één dag na beëindiging van de behandelrelatie een (seksuele) relatie met de patiënt aangegaan. Uit WhatsAppberichten blijkt bovendien dat zij zich bewust was van de professionele risico's van deze relatie, maar desondanks de relatie voortzette. Zij heeft daarmee gehandeld in strijd met professionele normen en dit is tuchtrechtelijk verwijtbaar. Klachtonderdeel a) is gegrond.

Klachtonderdeel b) (Onprofessioneel handelen door schending beroepsgeheim):

Ten aanzien van het tweede klachtonderdeel oordeelt het RTG dat de verpleegkundige meerdere malen vertrouwelijke patiëntinformatie heeft gedeeld met de voormalige patiënt via WhatsApp. Daarbij werden ook namen, diagnoses en persoonlijke omstandigheden gedeeld, zonder dat sprake was van toestemming van betrokkenen of van een wettelijke grondslag om het beroepsgeheim te doorbreken. Hiermee heeft de verpleegkundige in strijd gehandeld met haar beroepsgeheim. Ook deze klacht is gegrond.

Ten aanzien van de maatregel overweegt het RTG dat de verpleegkundige tijdens het inspectieonderzoek heeft laten weten dat zij niet op de hoogte was van de beroepsnormen. Zij

heeft haar gedrag en handelen ook niet laten toetsen door anderen, door bijvoorbeeld collegiaal overleg te voeren of professionele hulp te zoeken. In de tuchtprocedure heeft zij geen verweerschrift ingediend, is zij niet verschenen op de zitting en heeft zij op geen enkel moment inhoudelijk gereageerd op de klachten. Hierdoor is het RTG niet gebleken dat de verpleegkundige inzicht heeft in haar handelen of heeft gereflecteerd op haar professionele grenzen. Het ontbreken van openheid, verantwoording en toetsbaarheid acht het RTG ernstig.

Het RTG oordeelt dan ook dat het aannemelijk is dat de verpleegkundige onvoldoende inzicht heeft in de factoren die tot haar gedrag hebben geleid. Hierdoor bestaat het risico op herhaling. Mede daarom acht het RTG een schorsing van twaalf maanden passend, waarvan drie maanden voorwaardelijk, onder toezicht van de inspectie en met verplichte behandeling gericht op bewustwording, herstel en het voorkomen van toekomstig grensoverschrijdend gedrag.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-07-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZRSHE:2025:80

Zaaknummer: H2025/7998

Wetsartikelen: 7:453 BW, 7:457 BW en 88 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Misbruik van tuchtrecht. Klager gebruikte de tuchtprocedure om contactverbod te omzeilen en GZ-psycholoog te blijven bedreigen. Niet-ontvankelijk.

Klager is niet-ontvankelijk in zijn klacht wegens misbruik van tuchtrecht. Klager gebruikte de tuchtprocedure om het contactverbod te omzeilen en de GZ-psycholoog te blijven bedreigen.

Feiten

In het kader van reclasseringsvoorwaarden is klager vanaf april 2023 tot januari 2024 onder behandeling geweest bij verweerster, GZ-psycholoog bij een instelling voor forensische zorg. De behandelrelatie is beëindigd nadat klager bedreigingen begon te uiten.

Tijdens het laatste gesprek op 18 januari 2024, na een reeks ongepaste appjes, vroeg verweerster of klager verliefd op haar was. Daarop verliet klager de afspraak abrupt en volgden herhaaldelijk ernstige en gedetailleerde bedreigingen, geuit aan verweerster en haar gezin.

Vanwege de aanhoudende bedreigingen werd klager op 13 februari 2024 een contactverbod opgelegd, dat op 29 februari werd uitgebreid naar de gehele instelling. Klager ging echter door met dreigende uitlatingen, waaronder opnieuw aangiftewaardige uitingen op 28 maart 2024 tijdens een gesprek met de reclassering.

In mei t/m juli 2024 schreef klager brieven aan cliënten, behandelaren en de werkgever van verweerster, waarin hij zich lasterlijk en dreigend uitliet. Kort voor de zitting stuurde klager brieven aan het tuchtcollege, waarin hij uitweidde over een martelscenario ten aanzien van de kinderen van verweerster, inclusief expliciete beschrijvingen van verkrachting en verminking. Een van deze brieven bevatte een 'nauwgezet martelplan' en werd vanwege de ernst doorgestuurd naar de gemachtigde van verweerster, maar niet als processtuk in het dossier opgenomen.

De werkgever van verweerster heeft aan klager voortzetting van het behandeltraject door een andere hulpverlener aangeboden. Klager heeft hiervan afgezien. Klager diende in juni 2024

een klacht in tegen verweerster.

Klacht

Klager verwijt verweerster dat zij:

- a. niet adequaat heeft gereageerd op het feit dat klager had aangegeven dat hij suïcidaal was. Verweerster heeft dit niet besproken met de regiebehandelaar van klager en/of met begeleid wonen;
- b. haar beroepsgeheim heeft geschonden; zo heeft verweerster informatie van een andere patiënt met klager gedeeld en heeft zij informatie gegeven aan politie en justitie over klager;
- c. ongepaste (seksueel getinte) opmerkingen heeft gemaakt en fysiek contact heeft gemaakt met klager;
- d. klager aanvankelijk heeft gedwongen om door te gaan met de behandeling tot december 2023;
- e. de behandeling in januari 2024 eenzijdig heeft beëindigd omdat klager verliefd zou zijn op verweerster;
- f. geweigerd heeft om het medisch dossier van klager aan klager te verstrekken.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch (RTG) beoordeelt of klager ontvankelijk is in zijn klacht. Verweerster heeft aangevoerd dat klager misbruik van procesrecht maakt, verwijzend naar de langdurige en ernstige bedreigingen die klager sinds januari 2024 heeft geuit, ook na het opgelegde contactverbod en tijdens de tuchtprocedure.

Het RTG oordeelt dat het klachtrecht een groot goed is dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen dient te worden beperkt. Dat neemt niet weg dat ook in het tuchtrecht sprake kan zijn van misbruik van recht en dat ook het tuchtrecht bescherming behoort te bieden tegen gerechtelijke procedures die uitsluitend of overwegend het oogmerk hebben een ander te schaden, zoals opgenomen in de artikelen 3:13 jo. 3:15 BW. Misbruik van procesrecht kan ook worden gegrond op artikel 3:303 BW. De bepaling stelt dat zonder voldoende belang niemand een rechtsvordering toekomt. Artikel 3:303 BW eist dat de toewijzing van de vordering voldoende verschil maakt voor de positie van eiser om rechterlijke bemoeienis met de zaak

te rechtvaardigen. Er moet sprake zijn van een relevant en respectabel – geen zuiver emotioneel – belang dat met de vordering is gediend. Het karakter van het tuchtrecht, namelijk een laagdrempelige mogelijkheid van het starten van een tuchtrechtprocedure, moet eveneens worden meegewogen bij de vraag of sprake is van misbruik van tuchtrecht. Dit laagdrempelige karakter maakt dat nog minder snel misbruik van tuchtrecht kan worden aangenomen.

Tegenover de laagdrempelige mogelijkheid voor klagers om een klacht te kunnen indienen staat dat tuchtklachten grote impact kunnen hebben op een verweerder. Daar komt in deze specifieke zaak bij dat klager verweester en haar gezin al langere tijd zeer ernstig bedreigt en dat sprake is van een geheel contactverbod, niet alleen geldend tegenover verweester, maar ook tegenover alle medewerkers van de werkgever van verweester. Deze bedreigingen duren tot op de dag van vandaag nog voort, zij het niet rechtstreeks maar wel door middel van het indienen van stukken waarin bedreigingen worden geuit aan het adres van verweester, alsmede via de gemachtigde van verweester, die bedreigingen heeft ontvangen jegens verweester door het inspreken daarvan op haar voicemail.

Het RTG overweegt dat uitgangspunt van het tuchtrecht is dat de tuchtrechtprocedure bijdraagt aan de bewaking en de verbetering van de gezondheidszorg. Dit belang maakt dat een klacht in behandeling wordt genomen. Bij de beoordeling van een klacht wordt eveneens in acht genomen de vraag of verweester de zorg heeft verleend die van haar verwacht mocht worden. Klager heeft in onderhavig geval niet alleen een klacht ingediend die op voornoemde merites zou kunnen worden beoordeeld, maar gedurende de procedure heeft klager zich steeds meer op bedreigende wijze geuit richting verweester en haar gezin. Het bedreigen van verweester en haar gezin is al langere tijd gaande en wel op zodanige wijze dat aanvankelijk de werkgever van verweester, en daarna uiteindelijk verweester zelf zich genoodzaakt hebben gezien om aangifte te doen tegen klager. Er is voorafgaande aan de procedure ook de noodzaak geweest om een contactverbod te vragen, welk contactverbod ook door de rechter aan klager is opgelegd. Klager heeft na het opleggen van het contactverbod een klacht ingediend bij het college. Nadat het college deze klacht in behandeling heeft genomen, heeft klager verschillende brieven gestuurd. In deze brieven heeft klager zich op zodanige wijze jegens verweester geuit dat het college zich genoodzaakt heeft gezien om verweester daarvan via haar gemachtigde op de hoogte te brengen.

Hoewel dus de klacht aanvankelijk ging over inhoudelijke bezwaren betreffende de behandeling die klager had ondergaan, kan het RTG niet anders dan vaststellen dat klager gaandeweg de procedure de mogelijkheid heeft gezien dat hij via het college zijn contactverbod kon omzeilen en zijn bedreigingen wederom aan verweester kenbaar kon

maken. Klager heeft daarbij ook meermalen aangegeven dat de behandeling door verweerster was gestaakt. Dit was nadat verweerster hem had duidelijk gemaakt geen gevoelens voor hem te hebben. Via het college heeft klager daadwerkelijk alsnog toegang gekregen tot verweerster en haar gezin. Zo heeft klager kort voor de zitting nog een aantal stukken ingediend waarin klager op gruwelijke wijze het gezin van verweerster en verweerster zelf heeft willen tarten. Ook tijdens de mondelinge behandeling heeft klager zich wederom zodanig bedreigend uitgelaten over verweerster en haar gezin dat klager als ordemaatregel is verwijderd uit de zittingszaal. In het licht van al deze feiten en omstandigheden kan het college niet anders concluderen dan dat klager zijn klacht enkel heeft willen indienen met als doel het contactverbod te omzeilen en bedreigingen te kunnen uiten aan het adres van verweerster. Dit is een ander doel dan het bewaken en verbeteren van de gezondheidszorg.

Nu klager het tuchtrecht heeft gebruikt met een volstrekt ander doel dan waarvoor het is ingesteld, komt het college tot de slotsom dat sprake is van misbruik van recht door klager. Het RTG verklaart klager dan ook niet-ontvankelijk in zijn klacht.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-07-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZRSHE:2025:81

Zaaknummer: H2024/7222

Advocaten: S.F. Tiems en Wersch, N.M. van N.M. van Wersch

Wetsartikelen: art. 3:303 BW en art. 3:13 BW

RECHTSPRAAK

Berisping voor fysiotherapeut wegens ontbreken van informed consent. Ook als sprake is van opvolgende behandeling moet patiënt geïnformeerd worden.

Fysiotherapeut krijgt berisping wegens het ontbreken van informed consent en het te lang doorbehandelen. CTG wijst op eigen verantwoordelijkheid van de fysiotherapeut voor adequate voorlichting en het volgen van de behandelrichtlijnen.

Feiten

Klaagster kreeg op 22 december 2016 een behandeling voor pijn in haar onderrug van een andere fysiotherapeut in de praktijk van verweerder. Na deze behandeling ontwikkelde klaagster nek- en bovenrugklachten. Begin januari 2017 kreeg ze telefonisch oefeningen voorgeschreven, die echter geen verlichting brachten. Klaagster maakte daarom een volgende afspraak voor 31 januari 2017, in de veronderstelling dat dit opnieuw met dezelfde fysiotherapeut zou zijn. Zij kwam echter bij een tweede fysiotherapeut terecht. Tijdens het derde consult met deze (tweede) fysiotherapeut, op 16 februari 2017, werd verweerder erbij geroepen en manipuleerde (kraakte) hij direct haar nek. Vervolgens nam verweerder de behandeling over.

In de periode van 23 februari 2017 tot 15 januari 2018 werd klaagster door verweerder behandeld. In twaalf consulten, verspreid over ruim drie maanden (februari tot juni 2017), manipuleerde hij haar nek. Vanaf juni 2017 werd de behandeling voortgezet zonder nekmanipulaties. In augustus 2018 stelde klaagster de praktijk aansprakelijk voor vermeende schade.

Klacht

Klaagster verwijt verweerder dat hij:

- a. haar bij een andere behandelaar heeft geplaatst;

- b. haar geen uitleg heeft gegeven over de behandeling;
- c. bij bijna ieder consult haar nek heeft gekraakt waardoor zij nog meer schade opliep;
- d. gegevens uit haar dossier heeft verwijderd;
- e. oneerlijk is geweest naar haar;
- f. de brief aan de huisarts heeft vervalst;
- g. haar heeft tegengewerkt toen zij om een doorverwijzing vroeg.

Oordeel RTG

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam (RTG) heeft de klachtonderdelen b. (gebrek aan informed consent) en c. (voortzetten ineffectieve behandeling) gegrond verklaard. De overige klachtonderdelen zijn ongegrond verklaard.

Ten aanzien van klachtonderdeel b. oordeelde het RTG dat verweerder zijn verantwoordelijkheid ten aanzien van het informeren van klaagster heeft miskend. Het had op zijn weg gelegen de procedure, de voor- en nadelen, en de eventuele risico's en belasting van de voorgenomen behandeling met klaagster te bespreken en haar ook enige tijd te gunnen daarover na te denken. De verantwoordelijkheid van verweerder voor het kraken is niet beperkt tot de handeling als zodanig, maar strekt zich ook uit tot de daarbij te geven informatie, aldus het RTG.

Ten aanzien van klachtonderdeel c. stelde het RTG vast dat in elk consult in de periode van februari tot juni 2017 'hoog cwk manipulatie' (kraken) is toegepast. Het RTG merkte op dat toen de behandeling gaandeweg geen verbetering bleek te brengen, deze niettemin zonder (kenbare) verdere reflectie door verweerder is voortgezet. Dit handelen is in strijd met de KNGF-richtlijn nekpijn. Deze richtlijn adviseert namelijk dat bij uitblijvend resultaat na zes weken de behandeling gestaakt dient te worden, en dat de vraag gesteld moet worden of er wellicht andere factoren zijn die de klacht onderhouden. Verweerder heeft zich deze vraag niet gesteld. Het RTG concludeerde dat verweerder te lang is doorgegaan met dezelfde behandeling. Het RTG kon echter niet vaststellen of klaagster daadwerkelijk (weefsel)schade heeft opgelopen als gevolg hiervan.

Oordeel CTG

Zowel klaagster als de fysiotherapeut gingen in beroep tegen de beslissing van het RTG. Beide zaken zijn in beroep gezamenlijk behandeld. Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) bekrachtigt de beslissing van het RTG en verklaart het beroep van beide partijen ongegrond.

Ten aanzien van het onderdeel 'informed consent' overweegt het CTG dat de omstandigheid dat de eerdere behandelaar klaagster heeft geïnformeerd over de in te zetten behandeling verweerder niet ontslaat van zijn eigen verplichting om klaagster te informeren over de in te zetten behandeling en informed consent te verkrijgen. Dat verweerder de situatie van klaagster op voorhand heeft besproken met de behandelaar is daarvoor niet voldoende. Net als het RTG rekent het CTG het verweerder aan dat hij heeft nagelaten om klaagster zelf op adequate wijze te informeren. De behandeling wordt met de huidige manier van werken namelijk vooral ingezet vanuit de visie van de beide fysiotherapeuten en onvoldoende in samenspraak met klaagster. Dit leidt tot de conclusie dat klachtonderdeel b. gegrond blijft.

Het CTG bevestigt dat een fysiotherapeut op grond van de KNGF-richtlijn nekpijn bij uitblijven van behandelresultaat de effectiviteit van de ingezette therapie evalueert en zo nodig de aanpak bijstelt of stopt. Het CTG overweegt dat de fysiotherapeut hieraan onvoldoende invulling heeft gegeven.

De overige klachtonderdelen konden niet overtuigend worden aangetoond en werden als ongegrond bevestigd. De opgelegde berisping werd in stand gelaten.

mr. C. Velink

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 16-07-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2025:121

Zaaknummer: C2025/2702 en C2025/2703

Advocaten: E.J.C. de Jong

Wetsartikelen: 47, lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Bedrijfsarts krijgt berisping wegens het stellen van een diagnose zonder het doen van onderzoek en het niet laten plaatsvinden van een vervolggesprek.

De bedrijfsarts stelt zonder voldoende onderzoek de diagnose beginstadium Alzheimer en draagt geen zorg voor een vervolggesprek, ondanks de ernstige impact van de gestelde diagnose op klaagster. Beroep ongegrond. Berisping.

Feiten

Klaagster werkte als taxichauffeur voor kwetsbare doelgroepen en werd eind november 2022 ziek gemeld wegens een peesontsteking aan haar pols. Medio januari 2023 bezocht zij de bedrijfsarts voor een regulier spreekuur. Tijdens dit consult vertelde klaagster dat zij onder behandeling was van een geriater in verband met het feit dat zij regelmatig viel. De bedrijfsarts noteerde vervolgens in haar dossier dat sprake was van een 'beginstadium van Alzheimer' en concludeerde dat zij structureel ongeschikt was om beroepsmatig personen te vervoeren. Deze conclusie werd ook teruggekoppeld aan de werkgever.

Klaagster nam vervolgens contact op met haar huisarts. De huisarts vertelde dat die diagnose nog helemaal niet gesteld was. Klaagster verzocht de bedrijfsarts schriftelijk om een consult, waarbij zij aangaf dat de diagnose haar enorm had geschokt. Ondanks meerdere pogingen werden vervolgafspraken geannuleerd of vergeten door de bedrijfsarts, waardoor geen vervolggesprek plaatsvond. Uiteindelijk oordeelde een andere bedrijfsarts in mei 2023 dat klaagster niet ongeschikt was om te rijden.

Klacht

Klaagster verwijt de bedrijfsarts dat hij onzorgvuldig en onjuist heeft gehandeld omdat hij:

- a. tijdens het spreekuur van 17 januari 2023 bij haar de diagnose ziekte van Alzheimer heeft gesteld zonder nader onderzoek te doen en

b. nadien diverse afspraken met klaagster niet is nagekomen, waardoor er nooit een vervolgesprek heeft plaatsgevonden.

Oordeel RTG

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te 's-Hertogenbosch (RTG) heeft de klacht van klaagster gegrond verklaard. Het RTG oordeelde dat de bedrijfsarts onzorgvuldig en onjuist heeft gehandeld door tijdens het spreekuur van 17 januari 2023 bij klaagster de diagnose ziekte van Alzheimer te stellen zonder nader onderzoek te doen en nadien diverse afspraken met klaagster niet na te komen, waardoor er nooit een vervolgesprek heeft plaatsgevonden. Het RTG heeft de bedrijfsarts hiervoor de maatregel van een berisping opgelegd.

Oordeel CTG

De bedrijfsarts is tegen het oordeel van het RTG in beroep gegaan.

Klachtonderdeel a): Vaststellen van de diagnose op basis van verklaring klager

Volgens de bedrijfsarts heeft klaagster in het spreekuur van 17 januari 2023 zelf meegedeeld dat een geriater in de zomer van 2022 bij haar een beginnend stadium van de ziekte van Alzheimer had gediagnosticeerd. Hij mocht van de juistheid van deze mededeling uitgaan zonder dit bij de geriater te verifiëren, te meer omdat bij doorvragen bleek dat klaagster ook daadwerkelijk beperkingen bleek te ervaren die pasten bij het beginstadium van de ziekte van Alzheimer, aldus de bedrijfsarts. Volgens klaagster heeft zij op 17 januari 2023 aan de bedrijfsarts alleen verteld dat zij in de zomer van 2022 bij een geriater was geweest omdat zij wel eens viel en daardoor enkele botbreuken had opgelopen.

Mede gelet op de emotionele reactie van klaagster na het spreekuur van 17 januari 2023, acht het CTG het niet aannemelijk dat klaagster aan de bedrijfsarts heeft verteld dat de geriater de diagnose beginnend stadium van de ziekte van Alzheimer had gesteld. Zelfs als dit wel zo was geweest, had de bedrijfsarts nader onderzoek moeten doen en de informatie bij de behandelend artsen van klaagster moeten verifiëren. Gezien de enorme impact van een dergelijke diagnose op de patiënte en haar werkzaamheden, had de bedrijfsarts niet mogen volstaan met enkele aanvullende vragen. Het feit dat de bedrijfsarts verbaasd was over de afwezigheid van een rijverbod door de geriater, had juist een extra reden moeten zijn voor verificatie. Het CTG concludeert dat de bedrijfsarts onzorgvuldig heeft gehandeld door te concluderen dat sprake was van beginnende Alzheimer en dat klaagster structureel ongeschikt was voor haar functie. Het CTG bekrachtigt daarmee de conclusie van het RTG dat

klachtonderdeel a. gegrond is verklaard.

Klachtonderdeel b): Niet nakomen van vervolgafspraken

Klaagster wilde een vervolgggesprek vanwege de schokkende diagnose en de verdere voortgang. Hoewel niet altijd kan worden voorkomen dat afspraken worden afgezegd, is dit in dit geval meermalen na elkaar gebeurd door toedoen van de bedrijfsarts of door gebeurtenissen die in diens risicosfeer liggen, inclusief het vergeten van een afspraak. Gezien de urgentie die uit de e-mail van klaagster sprak, had van de bedrijfsarts mogen worden verwacht dat hij zelf actief een nieuwe afspraak met klaagster zou maken. Dit is niet gebeurd. Dit is tuchtrechtelijk verwijtbaar. Het RTG heeft klachtonderdeel b. dan ook terecht gegrond verklaard.

De maatregel van berisping blijft gehandhaafd, mede gelet op de impact op klaagster en het belang van zorgvuldigheid bij het beoordelen van beroepsgeschiktheid.

mr. C. Velink

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 16-07-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2025:116

Zaaknummer: C2024/2565

Advocaten: mr. M.F. Mooibroek

Wetsartikelen: 47, lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Zorgaanbieder schiet tekort bij controle melding samenwonen in verband met WIA-uitkering, maar hoeft geen schadevergoeding te betalen.

Estinea had moeten controleren of er een melding samenwonen bij het UWV was gedaan in verband met een WIA-uitkering die de moeder van cliënt ontving. Dat dit is nagelaten leidt tot een gegrond verklaarde klacht, zonder toekenning van schadevergoeding.

Feiten

Een cliënt heeft een klacht ingediend tegen zorgaanbieder Estinea, omdat de zorgaanbieder heeft nagelaten te controleren of haar moeder – die ambulante begeleiding ontving – een melding van samenwoning bij het UWV had gedaan. Hierdoor ontving de moeder jarenlang een te hoge WIA-uitkering, die na haar overlijden door het UWV werd teruggevorderd (€ 9.028,70). Doordat de dochter enkele betalingen deed vanaf de rekening van haar moeder, heeft zij de nalatenschap zuiver aanvaard en moest zij deze schuld voldoen.

Oordeel

De commissie acht het aannemelijk dat de zorgaanbieder in de praktijk het administratief beheer grotendeels had overgenomen en dus had moeten nagaan of de melding aan het UWV was gedaan. In zoverre is de klacht gegrond verklaard. De vordering tot schadevergoeding is echter afgewezen, omdat het terugbetalen van een ten onrechte ontvangen uitkering niet kan worden aangemerkt als schade: moeder had nooit recht op dit bedrag. De klacht is dus gegrond verklaard, maar zonder toewijzing van schadevergoeding.

mr. M.M. Hofstee

Instantie: Geschillencommissie Gehandicaptenzorg

Datum uitspraak: 23-05-2025

Zaaknummer: 499632/729941

RECHTSPRAAK

Ontvankelijkheid in beroep en tweede tuchtnorm.

Moeder van patiënte niet-ontvankelijk in hoger beroep omdat dochter inmiddels 16 jaar was en niet meer wettelijk vertegenwoordigd hoefde te worden. Directeur behandelen zaken niet verantwoordelijk voor de gebeurtenissen. Geen inhoudelijke verantwoordelijkheid. Klacht terecht ongegrond verklaard.

Feiten

A. is de moeder van C. (geboren in 2007). Zij heeft een licht verstandelijke beperking. De pleegvaders van C. zijn de gemachtigden van klaagsters (A. en C.).

C. kampte in 2021 (toen 14 jaar) met psychische klachten, stemmingsproblemen, automutilatie en faalangst, waarvoor zij medio augustus 2021 vrijwillig was opgenomen. Verweerster is klinisch psycholoog/psychotherapeut en eind 2021 als directeur behandelen zaken bij C. betrokken.

Op 26 december 2021 heeft zich een incident voorgedaan in de kliniek: C. gooide heet theewater over een medewerkster. Dit incident leidde ertoe dat de instelling op 27 december 2021 aangifte deed van zware mishandeling. C. werd overgeplaatst naar de High Intensive Care (HIC) voor volwassenen. Op 31 december 2021 werd zij, in het kader van een strafrechtelijk onderzoek, overgedragen aan de officier van justitie en aangehouden.

Op 31 december 2021 stelde de kinderrechter C. voorlopig onder toezicht van een jeugdbeschermingsinstantie, en verleende een spoedmachtiging voor opname in een gesloten jeugdhulpinstelling voor de duur van vier weken. Deze machtiging werd op 21 januari 2022 verlengd tot 25 februari 2022.

In de nasleep van deze gebeurtenissen werden diverse klachten ingediend door de gemachtigden van klaagsters tegen verschillende medewerkers van de instelling waar het incident zich voordeed. Op 9 mei 2022 verklaarde de Klachtencommissie de klacht tegen de klinisch psycholoog en de regiebehandelaar ongegrond. De Geschillencommissie Geestelijke

Gezondheidszorg verklaarde op 17 februari 2023 een klacht over het 'buitensluiten' van de pleegouders en het ontslag van C. zonder nazorg gegrond. Andere tuchtklachten tegen onder meer de verpleegkundig specialist, de geneesheer-directeur en een psychiater zijn deels gegrond verklaard door het Regionaal Tuchtcollege, maar later alsnog ongegrond verklaard door het Centraal Tuchtcollege.

Op 1 september 2022 en 1 september 2023 vonden gesprekken plaats tussen de pleegvaders, de raad van bestuur van de jeugd-GGZ instelling. Sinds 15 april 2023 woont C. weer volledig bij haar pleegvaders.

Klacht

Klaagsters verwijten de klinisch psycholoog dat zij:

zonder nazorg de zorg aan C. heeft stopgezet en een oplossing heeft afgedwongen, waardoor het belang van C. niet voorop is gesteld;
geen ontslagbrief heeft geschreven;
in de laatste week niet transparant is geweest en informatie rondom de opname, waaronder de deellijsten medicatie en het e-mailcontact, heeft achtergehouden;
het functioneren van haar ondergeschikten beter had moeten controleren en de behandeling van C. beter had moeten monitoren.

Oordeel RTG

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle (RTG) verklaarde de klacht in haar geheel ongegrond.

In hoger beroep stonden alleen de klachtonderdelen a) en c) ter discussie.

Oordeel CTG

In hoger beroep heeft het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) eerst beoordeeld of de klacht aanhangig gemaakt kon worden door een rechtstreeks belanghebbende (art. 65 lid 1 sub a Wet BIG) en overwoog daartoe het volgende. Hoewel de patiënt zelf in de eerste plaats als rechtstreeks belanghebbende geldt, kunnen ook anderen, zoals de wettelijke vertegenwoordiger van de patiënt, als zodanig worden aangemerkt (ECLI:NL:TGZCTG:2013:114). Hierbij geldt als uitgangspunt dat de patiënt die daartoe behoorlijk in staat is, zelf beslist over het al dan niet indienen van een klacht betreffende zijn behandeling. De pleegvaders hadden de tuchtklacht oorspronkelijk ingediend namens A. en C. bij het RTG. Het beroep werd vervolgens door de pleegvaders namens A. (moeder) ingediend,

die hen ook gemachtigd had. Ten tijde van het indienen van zowel het klaagschrift als het beroepschrift was C. 16 jaar en daarmee op grond van artikel 7:447 lid 3 BW zelfstandig bevoegd om een klacht in te dienen en daarmee komt de bevoegdheid van de wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige om als zodanig te klagen, te vervallen. In de beroepsprocedure heeft aanvankelijk A. (als wettelijk vertegenwoordigster) de klacht ingediend. De pleegvaders verklaarden dat C. volledig achter het ingediende beroepschrift stond, en hiervoor werd een door C. ondertekende machtiging opgestuurd naar het CTG, waaruit het college afleidde dat C. als appellante aangemerkt wilde worden en haar pleegvaders machtigde namens haar op te treden. Het CTG oordeelde, alle omstandigheden in aanmerking nemende, dat hiermee genoegzaam was gebleken dat het beroep mede was ingesteld door C. De bevoegdheid van A. (moeder) om als wettelijk vertegenwoordigster in beroep te komen, was echter vervallen doordat C. de 16-jarige leeftijd had bereikt. Daarom werd A. niet-ontvankelijk verklaard in haar beroep, terwijl het beroep van C. wel inhoudelijk werd beoordeeld.

Het CTG stelt vast dat de klinisch psycholoog geen behandelrelatie had met C.: zij heeft C. niet gezien en evenmin inhoudelijke behandelbeslissingen genomen. Anders dan het RTG heeft het CTG het handelen van de klinisch psycholoog beoordeeld onder de tweede tuchtnorm ('enig ander handelen of nalaten in strijd met hetgeen een behoorlijk beroepsbeoefenaar betaamt').

Het CTG erkent de ingrijpende impact van de gebeurtenissen na 26 december 2021 op klaagster, haar moeder en pleegvaders, alsook de weerslag van de complexe situatie en procedures op de klinisch psycholoog. Desondanks dient in deze tuchtrechtelijke toetsing beoordeeld te worden of de klinisch psycholoog een tuchtrechtelijk verwijt kan worden gemaakt over de uitoefening van haar rol als directeur behandelzaken.

Op basis van de stukken en de mondelinge toelichting daarop komt het CTG tot het oordeel dat het RTG de klachtonderdelen a) en c) terecht ongegrond heeft verklaard en sluit het CTG aan bij het oordeel van het RTG dat de klinisch psycholoog geen tuchtrechtelijk verwijt kan worden gemaakt over de vervulling van haar rol als directeur behandelzaken. De psycholoog was niet inhoudelijk betrokken bij de behandeling van C. vóór het incident op 26 december 2021; de regiebehandelaar was hiervoor verantwoordelijk.

Het CTG heeft geoordeeld dat de klinisch psycholoog geen tuchtrechtelijk verwijt kan worden gemaakt over de vervulling van haar rol als directeur behandelzaken. De psycholoog was niet inhoudelijk betrokken bij de behandeling van C. vóór het incident op 26 december 2021. Na het incident zocht de psycholoog, in samenspraak met de geneesheer-directeur en regiebehandelaar, naar oplossingen voor een geschikt verblijf voor C. Er was gebleken dat

vrijwillige hulpverlening ontoereikend was, terugkeer naar huis of de vorige instelling was geen optie, en C.'s verblijf in de HIC was belastend. Omdat er geen sprake was van een psychiatrisch ziektebeeld, kon de vrijwillige opname niet worden beëindigd en was er geen grond voor gedwongen opname. Vanwege ernstige zorgen over C.'s woon- en verblijfplaats heeft de psycholoog zich genoodzaakt gezien een melding te doen bij Veilig Thuis.

In deze complexe situatie heeft de klinisch psycholoog overleg gevoerd met diverse betrokkenen en instanties, waaronder de officier van justitie en de Raad voor de Kinderbescherming. Uiteindelijk is op 31 december 2021 gezamenlijk besloten dat opname in een gesloten accommodatie voor jeugdhulp het meest passend was, wat door de kinderrechter is toegewezen.

Hoewel het CTG zich de moeilijke situatie van C., klagster en de pleegvaders realiseert, is het college van oordeel dat de klinisch psycholoog C. niet zonder nazorg op straat heeft gezet. Zij heeft zich, binnen de wettelijke kaders en in overleg met betrokken partijen, adequaat ingespannen om een passende plek voor C. te vinden.

Het CTG heeft A. niet-ontvankelijk verklaard in het beroep en beslist dat de klinisch psycholoog geen tuchtrechtelijk verwijt te maken valt. Het RTG heeft de klachtonderdelen a) en c) terecht ongegrond verklaard. Het CTG heeft het hoger beroep verworpen.

mr. A.C. de Die

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 16-07-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2025:120

Zaaknummer: C2024/2548

Advocaten: C. Grondsma

Wetsartikelen: 7:447 lid 3 BW en 47 lid 2 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Off-label gebruik medicatie, zorgvuldige afweging en dossiervoering noodzakelijk.

Klacht van ouders, na suïcide van hun zoon, tegen psychiater in hoger beroep deels gegrond. De psychiater voerde tijdens een cruciale behandelperiode onvoldoende regie over off-label medicatiegebruik en documenteerde dit ook onvoldoende in het dossier. Off-label medicatie was op zich verdedigbaar. Geen maatregel opgelegd vanwege de complexe zorgcontext en inzet van de psychiater.

Feiten

Klagers zijn de ouders van zoon F., die in 2019 is overleden aan een overdosis/suïcide. F. kampte al vanaf zijn 13e levensjaar met ernstige en complexe verslavingsproblematiek (GHB, cocaïne, amfetamine, XTC, alcohol) en psychiatrische klachten, waaronder een autismespectrumstoornis (ASS type PDD-NOS), PTSS en een vermijdende persoonlijkheidsstoornis. Hij deed meermaals suïcidepogingen.

Na diverse klinische en poliklinische behandelingen voor zijn verslaving in 2016 en 2017, woonde F. vanaf augustus 2016 in een beschermde woonvorm. Vanaf juli 2017 ontving F. ambulante zorg van het FFACT-team (forensische flexibele assertieve community treatment) van een zorgaanbieder voor zijn verslavings- en psychiatrische problemen. De psychiater, verweerder in deze zaak, was vanaf dat moment tot medio mei 2019 zijn regiebehandelaar en verantwoordelijk voor zijn medicatie.

De psychiater startte op 14 januari 2019 met het voorschrijven van Baclofen aan F. Het ging om een off-label medicijn, dat verondersteld wordt de kans op terugval in GHB-gebruik te verminderen. De dosering werd in de daaropvolgende weken verhoogd. Na een suïcidepoging in maart 2019, waarbij F. dakloos werd na beëindiging van zijn verblijf in een kortverblijfhuis, verbleef hij van 20 maart 2019 tot 3 mei 2019 bij zijn nicht in C., buiten de regio van de zorgaanbieder. In deze periode werd het gebruik van Baclofen voortgezet. In mei 2019 werd F. opgenomen in een verslavingskliniek, waarna de psychiater per 1 juni 2019 niet meer

betrokken was bij zijn zorg. F. overleed op 18 juli 2019.

Klacht

Klagers verwijten de psychiater, samengevat, dat zij:

- a. onzorgvuldig heeft gehandeld bij het voorschrijven van Baclofen;
- b. onvoldoende monitoring heeft verricht op het gebruik en de bijwerkingen van dit middel;
- c. tekort is geschoten in het bijhouden van een zorgvuldig en volledig medisch dossier.

In hoger beroep beperken klagers zich tot deze drie onderdelen, waarbij beroepsgrond c) (dossiervoering) volgens het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) geen nieuwe klacht betreft, maar een nadere onderbouwing van onderdeel a).

Oordeel RTG

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam (RTG) heeft de klacht in al haar onderdelen ongegrond verklaard. Het RTG achtte het voorschrijven van Baclofen navolgbaar gezien de complexe verslavingsgeschiedenis van F. en het risico op terugval in GHB-gebruik. Ook zou de psychiater voldoende monitoring hebben verricht en waren er geen aanwijzingen dat zij haar dossierplicht had geschonden.

Oordeel CTG

Het CTG heeft de zaak opnieuw beoordeeld aan de hand van de norm van een redelijk bekwaam en redelijk handelend psychiater, rekening houdend met beroepsnormen en professionele standaarden. Het CTG erkent het verdriet van klagers, maar beoordeelt de zaak zakelijk.

Klachtonderdeel a): Voorschrijven Baclofen

Het CTG oordeelt, net als het RTG, dat de psychiater in redelijkheid tot de keuze heeft kunnen komen om Baclofen voor te schrijven, gezien de bijzondere en complexe situatie van F. Het CTG acht het goed navolgbaar dat de psychiater het gebruik van diazepam zo veel mogelijk wilde voorkomen en dat zij zich grote zorgen maakte over het risico op een terugval in GHB-gebruik door F. Dit heeft zij ook meermalen met F. en zijn ouders besproken. Het voorschrijven van off-label medicatie vereist extra zorgvuldigheid, ook wat betreft informed consent. Het CTG achtte dit voorschrijven voldoende zorgvuldig, mede doordat de psychiater

de mogelijkheid van Baclofen in december 2018 met F. had besproken en F. er zelf in januari 2019 om had gevraagd.

Klachtonderdeel b): Monitoren Baclofen

In de periode dat F. in het kortverblijfhuis verbleef (vanaf 14 januari 2019), acht het CTG de monitoring van het medicijngebruik voldoende. Echter, na de suïdepoging in maart 2019 verbleef F. van 20 maart 2019 tot 3 mei 2019 bij zijn nicht. Gedurende deze periode is het gebruik van Baclofen voortgezet, maar in het medisch dossier is niet terug te vinden of en hoe het medicijngebruik is gemonitord. Het CTG concludeert dat monitoring en regievoering over de medicatie in die periode ontbraken. Mede door de afstand en de toenemende betrokkenheid van de crisisdienst, had de psychiater heldere afspraken moeten maken over de onderlinge taakverdeling en het medicatiebeleid, wat niet is gebeurd. De psychiater heeft in die periode onvoldoende de regie genomen en daarmee niet de zorg verleend die van haar mocht worden verwacht. Dit levert een tuchtrechtelijk verwijt op. Het CTG ziet overigens geen verband tussen het latere overlijden van F. en het gebruik van Baclofen.

Klachtonderdeel c): Dossiervoering

Het CTG is het met klagers eens dat de verslaglegging in het medisch dossier onvoldoende is. De afweging van de psychiater met betrekking tot het voorschrijven van Baclofen en een weergave van de besprekingen met F. over de werking, risico's en bijwerkingen ontbreken. De psychiater heeft dit op zitting erkend. Ook op dit punt kan de psychiater een tuchtrechtelijk verwijt worden gemaakt.

Het CTG vernietigt de beslissing van het RTG voor zover klachtonderdeel a) ongegrond is verklaard. Het verklaart klachtonderdeel a) alsnog gedeeltelijk gegrond ten aanzien van de onvoldoende regievoering/monitoring van Baclofen tijdens het verblijf bij de nicht en de onvoldoende dossiervoering.

Ondanks de gegrondverklaring heeft het CTG besloten geen maatregel op te leggen. Redenen hiervoor zijn de bijzonder complexe situatie van de patiënt, de inspanningen van de psychiater om de zorg zo goed mogelijk vorm te geven binnen een FFACT-team, de bemoeilijkte ambulante behandeling door een ontbrekende stabiele woon-/behandelomgeving en de voortgezette zorg buiten het verzorgingsgebied. Daarbij heeft de psychiater zich toetsbaar opgesteld en heeft zij niet eerder een tuchtrechtelijke maatregel opgelegd gekregen. Tevens weegt mee dat een groot deel van de klacht ongegrond is verklaard.

mr. A.C. de Die

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 16-07-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2025:117

Zaaknummer: C2024/2658

Advocaten: F.J. van Benthem, A.W. Hielkema en T.A.M. van Oosterhout

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Functie-uitoefening orthopedagoog-generalist.

De wijze waarop de orthopedagoog-generalist invulling aan haar functie heeft gegeven in de casus past bij hetgeen in die rol van haar verwacht mocht worden. Klacht kennelijk ongegrond.

Feiten

De dochter van klagster, geboren in augustus 2011, is in 2023 onder toezicht gesteld van jeugdzorginstelling F en uit huis geplaatst bij de vader. De rechtbank besliste op 5 december 2023 dat er contact moest zijn tussen de dochter en haar moeder op een verantwoorde manier, waarbij de dochter zich geliefd moest voelen door beide ouders en rust en veiligheid moest ervaren bij de vader. Deze beslissing werd op 1 mei 2024 bekrachtigd door het gerechtshof. Klagster had in kort geding een onbegeleide omgangsregeling geëist, maar dit werd op 6 februari 2024 afgewezen door de voorzieningenrechter, mede omdat klagster zich verzette tegen de plaatsing bij de vader en eerder de dochter aan het gezag van de vader had onttrokken. Begeleide omgang was daarom aangewezen en de invulling daarvan werd overgelaten aan jeugdzorginstelling F.

Verweerster, orthopedagoog-generalist, is werkzaam bij F als gedragswetenschapper. Zij heeft in de maanden februari t/m mei 2024 in multidisciplinair overleg (MDO) adviezen gegeven aan de jeugdbeschermers betreffende de omgang tussen klagster en haar dochter.

Klacht

Klagster verwijt de orthopedagoog-generalist dat zij:

- a. adviezen heeft gegeven op basis van de informatie van de gezinsvoogd;
- b. klagster heeft verboden te communiceren met haar dochter in haar moedertaal;
- c. onzorgvuldig heeft gehandeld door alleen op grond van informatie van de jeugdbeschermers te adviseren over de omgangsregeling.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch (RTG) heeft de klacht in alle onderdelen kennelijk ongegrond verklaard.

Het RTG erkent de rol van de orthopedagoog als gedragswetenschapper binnen F. Zij ondersteunt, adviseert en coacht jeugdbeschermers vakinhoudelijk bij het nemen van kernbeslissingen en het opstellen van een plan van aanpak. De jeugdbeschermers zijn leidend in de uitvoering en verantwoordelijk voor de besluiten, terwijl de gedragswetenschapper hen op de achtergrond adviseert. Rechtstreeks contact met betrokkenen is hiervoor niet nodig.

Klachtonderdeel a): Adviezen op basis van informatie gezinsvoogd

Het RTG oordeelt dat dit klachtonderdeel kennelijk ongegrond is. De orthopedagoog is geen behandelaar of onderzoeker en heeft geen behandelrelatie met klaagster of de dochter. Haar advisering aan jeugdbeschermers op basis van de door hen voorgelegde vragen, vastgelegd in MDO-verslagen, is passend bij de uitoefening van haar functie en niet tuchtrechtelijk verwijtbaar.

Klachtonderdeel b): Verbod op communicatie in moedertaal

Dit klachtonderdeel is eveneens kennelijk ongegrond verklaard. Uit de stukken blijkt geen expliciet verbod op het spreken van Russisch. Echter, aangezien jeugdbeschermers geen Russisch spreken en het contact op een verantwoorde manier moest plaatsvinden, zoals bepaald door de rechtbank, was het van belang dat zij de communicatie konden volgen om te waarborgen dat de dochter niet werd belast met onduidelijkheid over haar hoofdverblijf. De afspraak dat communicatie in het Nederlands moest plaatsvinden of in aanwezigheid van een tolk, en de goedkeuring hiervan door de orthopedagoog, is niet tuchtrechtelijk verwijtbaar.

Klachtonderdeel c): Beperking omgangsregeling

Ook dit klachtonderdeel is kennelijk ongegrond. In haar adviserende rol heeft de orthopedagoog geen verplichting om zelf met klaagster en/of de dochter te spreken; zij mag afgaan op de informatie van de jeugdbeschermers. Uit MDO-verslagen bleek dat klaagster moeite had zich te houden aan gemaakte afspraken en voorwaarden voor een onbelast contact, wat de zorgen over haar houding deed toenemen. Om de dochter hier niet langer mee te belasten, heeft de orthopedagoog in mei 2024 geadviseerd de omgang te wijzigen van wekelijks 1,5 uur naar eens per twee weken drie uur. De totale duur van de omgang bleef hierbij gelijk. Dit advies, gegeven op basis van de aangereikte informatie, is niet tuchtrechtelijk

verwijtbaar.

De klacht is in zijn geheel kennelijk ongegrond verklaard.

mr. A.C. de Die

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-07-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZRSHE:2025:82

Zaaknummer: H2024/7374

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Misbruik van recht.

Klagen over hetzelfde feitencomplex in een nieuwe procedure terwijl hoger beroep in de eerste procedure nog aanhangig is, is misbruik van recht. Klager kennelijk niet-ontvankelijk.

Feiten

Klager heeft op 1 mei 2025 en aanvullend op 19 juni 2025 een tuchtklacht ingediend tegen een psychiater, destijds werkzaam in een justitiële instelling. Hij verwijt de psychiater dat zij onjuiste informatie heeft verstrekt aan de officier van justitie over zijn vermeende gewelddadige verleden, wat volgens klager heeft geleid tot zijn gedwongen opname en behandeling.

Deze klacht staat niet op zichzelf. In 2024 diende klager al een eerdere tuchtklacht in tegen dezelfde psychiater (zaaknr. A2024/7721). Die klacht werd op 22 april 2025 door het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam (RTG) in al haar onderdelen kennelijk ongegrond verklaard. Klager heeft tegen die beslissing beroep ingesteld bij het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) (C2025/2812). Het hoger beroep was ten tijde van de onderhavige procedure nog niet afgerond.

Klacht

Klager verwijt de psychiater in deze nieuwe procedure dat zij valse informatie aan het Openbaar Ministerie heeft gegeven over zijn vermeende strafverleden, met als gevolg dat hij onterecht werd opgenomen en behandeld. Volgens klager heeft de psychiater daarmee haar beroepsnormen geschonden.

Oordeel

De voorzitter van het RTG stelt vast dat de klacht in essentie een herhaling vormt van een eerder beoordeelde kwestie. Hoewel klager gebruikmaakt van andere bewoordingen, draait de klacht opnieuw om de overdracht van 17 september 2024 en de daarin opgenomen verwijzing naar strafbare feiten die klager stelt niet te hebben gepleegd. Dit verwijt is reeds beoordeeld in

de eerdere procedure en vormt onderwerp van het lopende hoger beroep bij het CTG.

Het tuchtrecht kent geen formeel beginsel van concentratie van klachten, maar stelt wel grenzen aan het herhaaldelijk indienen van klachten over hetzelfde feitencomplex. Het RTG wijst in dit verband op artikel 3:13 jo. artikel 3:15 BW, dat misbruik van recht verbiedt, en benadrukt dat het tuchtrecht niet bedoeld is om onbeperkt ruimte te bieden aan klagers om herhaaldelijk met enigszins gewijzigde formuleringen dezelfde onvrede aan de orde te stellen.

Volgens de voorzitter schaadt klager door het indienen van deze klacht op onevenredige wijze het belang van de psychiater, die recht heeft op bescherming tegen herhaalde procedures over reeds beoordeelde kwesties. Klager had het oordeel van het CTG moeten afwachten in plaats van opnieuw een klacht in te dienen.

Het indienen van deze tweede klacht, die in de kern gelijk is aan de eerdere, leidt tot de conclusie dat sprake is van misbruik van recht. Klager is door de voorzitter van het RTG kennelijk niet-ontvankelijk verklaard.

mr. A.C. de Die

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 15-07-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2025:177

Zaaknummer: A2025/8461

Wetsartikelen: 3:13 jo. 3:15 BW en 67a Wet BIG

RECHTSPRAAK

Dagrapportages justitiële inrichting maken geen deel uit van medisch dossier.

Klager ontvankelijk in klacht tegen voormalig directeur Justitiële Inrichting, tevens gz-psycholoog. Geen verjaring en voldoende weerslag individuele gezondheidszorg. Dagrapportages zijn geen onderdeel van het medisch dossier; bewaarplicht Wgbo niet van toepassing. Dagrapportages zijn conform toepasselijke regelgeving vernietigd. Klacht ongegrond verklaard.

Feiten

Klager verbleef in 2015 gedurende zes weken in justitiële inrichting D in het kader van psychiatrische observatie Pro Justitia. Tijdens zijn verblijf werd dagelijks gerapporteerd door de groepsleiding. In 2018 vroeg klager bij het NIFP om afschriften van deze dagrapportages. Hij vernam dat de rapportages waren vernietigd. Klager diende daarop een klacht in tegen verweerder, destijds waarnemend directeur van het D en tot 2022 geregistreerd als gz-psycholoog.

Volgens klager vormden de dagrapportages een essentieel onderdeel van het observatieonderzoek en daarmee van zijn medisch dossier. Op grond van de WGBO had verweerder deze documenten daarom twintig jaar moeten bewaren. Verweerder bestreed dat de rapportages onder de bewaarplicht vielen en stelde dat deze correct waren vernietigd volgens de Penitentiaire Maatregel (PM). Daarnaast voerde verweerder aan dat hij als bestuurder optrad, niet als zorgverlener, en deed hij een beroep op verjaring voor zover de klacht zag op observaties vóór 20 maart 2015.

Klacht

Klager verwijt de GZ-psycholoog dat hij, als waarnemend directeur van het D, opdracht heeft gegeven tot vernietiging van dagrapportages uit 2015 die volgens klager onder zijn medisch dossier vielen en twintig jaar bewaard hadden moeten blijven.

Oordeel

De voorzitter van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle (RTG) oordeelt dat klager ontvankelijk is in zijn klacht. De klacht ziet alleen op observaties vanaf 21 april 2015 en is daarom niet verjaard. Ook is voldaan aan de tweede tuchtnorm: hoewel verweerder handelde als bestuurder, deed hij dit mede op basis van zijn deskundigheid als gz-psycholoog, binnen het werkveld van de individuele gezondheidszorg. Als waarnemend directeur van het D in combinatie met de kennis uit hoofde van zijn deskundigheid als gz-psycholoog heeft hij de verantwoordelijkheid over het (beheer van het) dossier van klager. De gz-psycholoog heeft zich daarmee als bestuurder begeven op het deskundigheidsgebied waarvoor hij destijds ingeschreven stond in het BIG-register. Aan het weerslagcriterium is ook voldaan, nu het gaat om (onderzoeks)gegevens van werkenden in de gezondheidszorg die betrekking hebben op klager zelf.

Ten aanzien van de inhoud overweegt de voorzitter als volgt. Artikel 7:464 BW verklaart 'de Wgbo' van toepassing als er in de uitoefening van een geneeskundig beroep of bedrijf handelingen op het gebied van de geneeskunst worden verricht 'anders dan krachtens een behandelingsovereenkomst', tenzij de aard van de rechtsbetrekking zich daartegen verzet. Psychiatrisch en psychologisch onderzoek (observatie) Pro Justitia, waarvan in casu sprake is, ten behoeve van rapportage valt onder de reikwijdte van het begrip 'handelingen op het gebied van de geneeskunst', zoals hiervoor bedoeld. Verder is relevant artikel 7:454 BW omtrent de dossierplicht voor de hulpverlener. Uitgezonderd de persoonlijke werkaantekeningen van de forensisch onderzoekers, maken de bij de observatie verzamelde gegevens omtrent de gezondheid en behandeling van de onderzochte deel uit van het medisch dossier. Uitgangspunt van de WGBO is dat de onderzochte een fundamenteel recht heeft op kennisname van de inhoud van zijn medisch dossier, tenzij het belang van de persoonlijke levenssfeer van een ander daaraan in de weg staat.

Gebleken is dat de dagrapportages niet aangeleverd worden aan de onderzoekers, maar dat een individuele groepsleider een eindrapport schrijft en bijdraagt aan de multidisciplinaire overleggen. De dagrapportages liggen daarmee niet rechtstreeks ten grondslag aan de door de benoemde deskundigen opgemaakte rapportages. Daarmee zijn de dagrapportages, naar het oordeel van de voorzitter, geen medische gegevens die opgenomen dienen te worden in het medisch dossier en vallen zij niet onder de daarbij behorende bewaarplicht.

De dagrapportages maken wel deel uit van het inrichtingsdossier, waarover de Penitentiaire Maatregel (PM) specifieke bepalingen kent. Artikel 37 PM bevat een limitatieve opsomming

van hetgeen in het penitentiair dossier wordt opgenomen. Dagrappportages staan daar niet in vermeld. Volgens artikel 39 lid 4 PM moet het inrichtingsdossier, waarin dergelijke dagrapportages kunnen worden opgenomen, binnen zes maanden na vertrek uit de inrichting worden vernietigd, tenzij de gedetineerde binnen die termijn terugkeert – wat hier niet het geval was. De vernietiging van de dagrapportages was dus in lijn met de geldende regelgeving.

De voorzitter van het RTG oordeelt dat verweerder als directeur heeft gehandeld binnen zijn bevoegdheden en de relevante wettelijke kaders. Van tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen is geen sprake. De klacht is kennelijk ongegrond.

mr. A.C. de Die

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 11-07-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2025:82

Zaaknummer: Z2025/8332

Advocaten: A.W. Hielkema

Wetsartikelen: 47 lid 2 Wet BIG, 7:464 BW, 7:454 BW en 36 t/m 40 Penitentiare Maatregel

RECHTSPRAAK

Geen misbruik van recht, wel klacht van onvoldoende gewicht.

Klagen over een verschrijving in het dossier zonder gevolgen voor de patiënt die al meerdere tuchtklachten heeft ingediend levert geen misbruik van recht op. Wel het oordeel dat het wettelijk tuchtrecht hier niet voor bedoeld is. Voorzitter acht klaagster ontvankelijk en verklaart de klacht van onvoldoende gewicht.

Feiten

Klaagster was van 27 november tot 14 december 2021 opgenomen wegens respiratoire insufficiëntie bij een COVID-infectie. Tijdens de opname ontstonden klachten aan haar hand, waarvoor zij uiteindelijk geopereerd werd. Na de operatie ontstond necrose in haar duim. Op 13 december 2021 vond een gesprek plaats tussen klaagster en een arts-assistent over het beleid met betrekking tot haar duim. Bij dit gesprek waren ook een arts en de verpleegkundige (verweerster) aanwezig. De verpleegkundige noteerde in het verpleegkundig dossier dat de arts het woord voerde tijdens dit gesprek, terwijl dit in werkelijkheid de arts-assistent was. Op 14 december 2021 werd klaagster ontslagen uit het ziekenhuis.

Klacht

Klaagster verwijt de verpleegkundige dat zij in het verpleegkundig dossier heeft genoteerd dat tijdens het gesprek op 13 december 2021 de arts het woord voerde in plaats van de arts-assistent. Volgens klaagster is hierdoor sprake van onzorgvuldige dossiervorming. Zij vermoedt dat deze vermelding opzettelijk is gedaan, mogelijk onder druk van derden. Ook stelt zij dat dit haar heeft belemmerd om de juiste persoon verantwoordelijk te houden.

Oordeel

Verweerster voert aan dat klaagster niet in haar klacht kan worden ontvangen vanwege misbruik van recht, nu zij reeds meerdere klachten heeft ingediend tegen andere bij haar ziekenhuisopname betrokken zorgverleners.

De voorzitter van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam (RTG) overweegt echter dat het klachtrecht op grond van de Wet BIG slechts in uitzonderlijke gevallen beperkt kan worden. Van een dergelijke uitzondering is (onder andere) sprake als degene die het recht uitoefent in redelijkheid niet tot die uitoefening had kunnen komen, gezien de onevenredigheid tussen het belang bij die uitoefening en het belang dat daardoor wordt geschaad. Een dergelijke onevenredigheid ontstaat niet uitsluitend doordat klaagster al meerdere klachten heeft ingediend tegen andere zorgverleners die bij haar behandeling betrokken zijn geweest. Elke klacht moet afzonderlijk beoordeeld worden. Er is geen andere reden gebleken om klaagster niet-ontvankelijk te verklaren; zij wordt dus ontvangen in haar klacht.

De voorzitter stelt vast dat de verpleegkundige weliswaar strikt genomen een fout heeft gemaakt in het verpleegkundig dossier, maar kwalificeert dit als een eenvoudige verschrijving. Niet gebleken is dat aan deze verschrijving voor klaagster negatieve gevolgen verbonden zijn. Er zijn geen gevolgen geweest voor de continuïteit van haar zorg en er is ook geen sprake van dat klaagster, zoals zij stelt, door de verschrijving niet de juiste persoon op zijn verantwoordelijkheid heeft kunnen aanspreken. Het tuchtrecht in de gezondheidszorg is niet bedoeld om eenvoudige verschrijvingen in een medisch of verpleegkundig dossier aan de orde te stellen. De stelling van klaagster dat de verschrijving door de verpleegkundige bewust zou zijn gedaan, op verzoek of onder dwang van een derde, is een zeer vergaande beschuldiging die klaagster op geen enkele wijze heeft onderbouwd. Om die reden is de voorzitter van oordeel dat de klacht kennelijk van onvoldoende gewicht is, waarbij toegevoegd wordt dat 'kennelijk' betekent dat het niet nodig is om nog nadere vragen aan de partijen te stellen.

mr. A.C. de Die

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 21-07-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2025:181

Zaaknummer: A2025/8250

Advocaten: D. Zwartjens

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Goed bedoeld, maar onzorgvuldig.

Huisarts verwees klaagster zonder informed consent naar de POP-poli en heeft zonder haar instemming met derden over klaagster gesproken. Huisarts vertoonde inzicht. Klacht deels gegrond, waarschuwing.

Feiten

Klaagster was vanaf maart 2022 patiënt bij de huisartsenpraktijk waar de huisarts (verweester) werkzaam was. In verband met eczeem werd zij doorverwezen naar een dermatoloog.

Op 12 en 26 september 2023 vonden consulten plaats bij de huisarts. In het dossier is onder meer vermeld dat het 'niet helemaal goed' ging met klaagster, dat zij erg genoot van haar dochter, maar ook hoge eisen aan zichzelf stelde en dat haar eczeem opspeelde. Op 26 september is ook genoteerd: 'Gaat matig (...) gaat naar poh ggz, bij vragen is ze welkom.'

Op 28 november 2023 vond een consult plaats op initiatief en in aanwezigheid van de toenmalige partner van klaagster. Klaagster heeft tijdens dat consult medicatie (temazepam en betametason) voorgeschreven gekregen en de huisarts verwees klaagster op vermoeden van een postnatale depressie naar de POP-poli (Psychiatrie, Obstetrie en Pediatrie). In het medisch dossier is onder andere opgenomen dat klaagster slecht sliep, zich oververmoeid voelde, boos en verdrietig was en behoefte had aan continue ondersteuning.

Op 30 november 2023 heeft de huisarts de toenmalige partner van klaagster gebeld om te vertellen dat klaagster de voorgeschreven slaapmedicatie niet had opgehaald. Op dezelfde dag vond een intakegesprek plaats bij de POP-poli met een gz-psycholoog. In de terugkoppeling van 11 december 2023 aan de huisarts is opgenomen dat geen diagnose werd gesteld en dat de intake werd afgesloten, mede omdat zowel klaagster als haar partner aangaven geen verlengd traject te willen.

Op 5 december 2023 zag de huisarts klaagster op het spreekuur. Op 19 januari 2024 volgde een

telefonisch consult. In het dossier is onder andere opgenomen dat klaagster tijdelijk bij haar ouders woonde, in conflict was met haar partner en relatietherapie overwoog.

Op 22 januari 2024 heeft klaagster haar medisch dossier opgevraagd en zich uitgeschreven bij de praktijk. Zij heeft zich vervolgens ingeschreven bij een andere huisarts in haar nieuwe woonplaats.

Op 30 januari 2024 heeft de huisarts telefonisch contact opgenomen met de ex-partner van klaagster. De huisarts heeft hierover in het medisch dossier opgenomen dat het ging om een algemeen gesprek om te informeren hoe het ging omdat de huisarts 'hem een tijdje niet had gesproken'. In datzelfde consult is ook genoteerd dat er relatieproblemen waren en dat het stel relatietherapie overwoog. Op diezelfde dag heeft de huisarts contact opgenomen met Veilig Thuis om de situatie van klaagster anoniem te bespreken. Ook belde zij het consultatiebureau (waar klaagster met haar dochter kwam). Volgens het dossier van het consultatiebureau heeft de huisarts daar onder meer aangegeven dat zij de indruk had dat klaagster psychotisch overkwam, dat zij haar al naar de POP-poli had verwezen, maar dat er geen hulpvraag was geweest.

Van het contact met Veilig Thuis en het consultatiebureau is niets genoteerd in het medisch dossier van klaagster. Klaagster is over deze contacten niet geïnformeerd. In de verslaglegging van het consultatiebureau is opgenomen dat informatie niet met derden gedeeld kon worden zonder toestemming van ouders, en dat dit met de huisarts is besproken.

Op 6 februari 2024 sprak de huisarts telefonisch met klaagster. Klaagster uitte haar ongenoegen over het feit dat de huisarts zonder haar medeweten contact had opgenomen met haar ex-partner. De huisarts heeft hiervoor haar excuses aangeboden en toegezegd voortaan geen contact meer op te nemen met de partner. Een afrondend gesprek met de POH-GGZ werd gepland ter overdracht aan de nieuwe huisarts.

Klacht

Klaagster verwijt de huisarts kort samengevat het volgende:

Zij heeft klaagster op 28 november 2023 ten onrechte naar de POP-poli doorverwezen. Toestemming voor en gezamenlijke besluitvorming over de verwijzing naar de POP-poli ontbrak.

Zij heeft medicatie voorgeschreven terwijl klaagster nog borstvoeding gaf.

Zij heeft haar medisch beroepsgeheim geschonden door – zonder toestemming en zonder klaagster te informeren – informatie (een niet onderbouwde aanname) over klaagster met

derden te delen.

Oordeel

De gemachtigde van klaagster heeft verzocht om de behandeling van de klacht achter gesloten deuren te laten plaatsvinden. Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam (RTG) heeft dit verzoek afgewezen. Daarbij is overwogen dat het uitgangspunt van openbaarheid, zoals neergelegd in artikel 70 lid 1 Wet BIG en artikel 6 EVRM, slechts bij gewichtige redenen doorbroken kan worden. De door klaagster aangevoerde gronden worden daartoe niet voldoende zwaarwegend geacht. Openbare behandeling dient het vertrouwen in het tuchtrecht en de bewaking van de kwaliteit van de gezondheidszorg.

Klachtonderdeel a): de verwijzing naar de POP-poli

Het college acht de verwijzing naar de POP-poli verdedigbaar. De huisarts had klaagster eerder gezien en in het dossier is omschreven dat het matig tot slecht met haar ging. Ook was klaagster reeds verwezen naar de POH-GGZ. Ondanks het ontbreken van een heldere motivering in het dossier voor de verdenking van een postnatale depressie, is dit klachtonderdeel ongegrond.

Klachtonderdeel b): geen toestemming voor verwijzing

De huisarts zou hebben getwijfeld aan de realiteitszin en wilsbekwaamheid van klaagster. De huisarts stelt dat zij haar advies heeft voorgelegd aan klaagster en dat klaagster zelf kon bepalen hoe ze met de verwijzing om zou gaan. Volgens de huisarts heeft zij klaagster niet gedwongen om naar een psychiater te gaan.

Het RTG stelt vast dat informed consent een belangrijk uitgangspunt is van het gezondheidsrecht, vastgelegd in de artikelen 7:448 en 7:450 BW. Een arts moet de patiënt informeren en diens toestemming verkrijgen voorafgaand aan behandeling of verwijzing. Van deze toestemming dient aantekening in het medisch dossier te worden gemaakt. In dit geval ontbreekt een vermelding van toestemming in het dossier en is ook niet gebleken dat deze mondeling is gegeven. De huisarts heeft niet gesteld dat zij is vergeten dit te noteren.

De veronderstelling van de huisarts dat de realiteitszin of wilsbekwaamheid van klaagster mogelijk zou ontbreken en dat de huisarts daarom lijkt te veronderstellen dat toestemming niet nodig was, kan niet zonder meer worden aangenomen. Het is een vergaande aanname van de huisarts waarvoor een goede reden aanwezig moet zijn, die in het dossier ontbreekt. Het standpunt van de huisarts dat klaagster zelf kon bepalen hoe zij met de verwijzing omging is onverenigbaar met het vereiste van informed consent. De huisarts heeft op dit punt

onzorgvuldig gehandeld en daarmee tuchtrechtelijk verwijtbaar gehandeld; dit klachtonderdeel is gegrond.

Klachtonderdeel c): voorschrijven medicatie bij borstvoeding

Het college acht het voorschrijven van temazepam, een kortwerkend slaapmiddel, tijdens de borstvoedingsperiode niet onzorgvuldig. Er zijn geen bijwerkingen bekend bij baby's die borstvoeding krijgen van moeders die kortdurend temazepam gebruiken. Ook betametason kan volgens de geldende medische richtlijnen veilig worden gebruikt, mits beperkt tot kleine oppervlakken en korte duur. Dit klachtonderdeel is ongegrond.

Klachtonderdeel d): schending medisch beroepsgeheim

Vast staat dat de huisarts zonder toestemming van klaagster telefonisch contact heeft opgenomen met de ex-partner van klaagster, Veilig Thuis en het consultatiebureau. Dit alles zonder toestemming van klaagster en zonder klaagster daarover op enig moment te informeren.

De huisarts verwees naar zorgen die zouden zijn ontstaan na signalen van de POH-GGZ, maar zij heeft die zorgen niet met klaagster besproken. Het RTG overweegt dat de beroepsnorm vereist dat het beroepsgeheim het uitgangspunt is en slechts in uitzonderingsgevallen mag worden doorbroken. Als het, zoals hier, gaat om vermoedens van kindermishandeling of huiselijk geweld, vormt de KNMG-meldcode kindermishandeling en huiselijk geweld (hierna: de meldcode) de professionele norm voor artsen die, alvorens het maken van een melding, moet worden doorlopen. Dit houdt onder meer in dat met beide ouders (indien gezagdragend) gesproken moet worden en dat overwegingen zorgvuldig moeten worden vastgelegd in het dossier.

De huisarts heeft op 30 januari 2024 contact opgenomen met de ex-partner van klaagster om te vragen hoe het ging. Uit de aantekeningen in het dossier blijkt niet dat en waarover zij zorgen had. De huisarts heeft ook niet kunnen uitleggen waarom zij geen gesprek met klaagster over haar zorgen heeft gevoerd. Dat is onzorgvuldig.

Daarnaast is het onzorgvuldig dat de huisarts zonder toestemming van klaagster contact heeft opgenomen met het consultatiebureau, zeker gelet op de inhoud van dat gesprek (dat zij 'het idee had dat klaagster psychotisch overkomt'). Die informatie is zeer privacygevoelig en bovendien is onduidelijk waarop die uitspraak over de indruk die de huisarts had is gebaseerd. Uit het medisch dossier blijkt dit niet. Het college benadrukt dat, anders dan de huisarts lijkt te veronderstellen, het zich zorgen maken geen rechtvaardiging vormt voor het delen van

indrukken over (de psychische gesteldheid van) patiënten met derden, zonder dat daar een zorgvuldige afweging aan vooraf is gegaan, zonder dat die indrukken berusten op een degelijke onderbouwing en zonder dat daarover iets in een patiëntendossier wordt vastgelegd. Dit klachtonderdeel is gegrond.

Overige overwegingen

Hoewel de informatie die door de huisarts is gedeeld nadelige gevolgen lijkt te hebben gehad in een parallelle familierechtelijke procedure, acht het RTG die gevolgen niet beslissend voor de beoordeling van het tuchtrechtelijk verwijt. Deze informatie illustreert echter wel de impact die een dergelijke mededeling van een professional kan hebben en onderstreept het belang van het nemen van een zorgvuldig afgewogen beslissing indien sprake is van zorgen of een niet-pluisgevoel.

Het RTG heeft de klacht gedeeltelijk (klachtonderdelen b en d) gegrond verklaard en de maatregel van waarschuwing opgelegd. Daarbij weegt mee dat de huisarts ter zitting erkend heeft dat zij toestemming had moeten vragen en dat zij haar excuses aan klaagster heeft aangeboden.

mr. A.C. de Die

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 18-07-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2025:178

Zaaknummer: A2024/7682

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG, 7:448 jo. 7:450 BW, 70 lid 1 Wet BIG en 6 EVRM